

СОФИЙСКА
АДВОКАТСКА
КОЛЕГИЯ

СОФИЙСКА АДВОКАТСКА КОЛЕГИЯ

София 1309

бул. Тодор Александров 137, ет.2 и 3

register@sak-sas.bg

Висш адвокатски съвет:
Входящ №: 1376/2026
Дата: 13.07.2026 г.

Изх.№ _____

Дата: _____

ДО

ВИСШИЯ АДВОКАТСКИ СЪВЕТ

ОТ

**Софийски адвокатски съвет, представляван от
Председателя на Софийска адвокатска колегия –
адв. Жана Иванова Кисьова, адрес: гр. София, бул.
„Тодор Александров“ № 137, ет. 3**

Относно: Проект за допълнение на Етичния кодекс на адвоката

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ,

УВАЖАЕМИ КОЛЕГИ,

На основание чл. 26, ал. 3, изр. 1 от Закона за нормативните актове на интернет страницата на Висшия адвокатски съвет (www.vas.bg) беше публикуван за обществени консултации изготвения и приет с Решение от 11.06.2026 г. на Висшия адвокатски съвет Проект за допълнение на Етичния кодекс (Приет с Решение № 324 от 08.07.2005 г. на Висшия адвокатски съвет, обн. в ДВ, бр. 60/22.07.2025 г., изм. и доп. с Решение № 724/30.0.2010 г. на ВАДвС, обн. в ДВ, бр. 43/08.06.2010 г., с Решение № 750/24.02.2023 г. на ВАДвС, обн. в ДВ, бр. 31/07.04.2024 г., и с Решение № 1581/06.02.2025 г. на ВАДвС, обн. в ДВ, бр. 14/18.02.2025г.), заедно с мотивите към него и частичната предварителната оценка на въздействие.

В определения срок депозираме настоящото становище, което молим да вземете предвид при изготвяне на окончателния текст на Етичния кодекс:

1. Общи бележки по проекта за допълнение на ЕКА

С настоящото становище изразяваме принципната си подкрепа за идеята да бъдат приети правила за работата на адвокати със системи, използващи изкуствен интелект и за достъпа до съдебни дела, по които адвокатът не е пълномощник на страна.

Същевременно изразяваме несъгласие с възприетия подход на свръхрегулация, който се проследява в целия проект:

От една страна, правилата за използване на системи с изкуствен интелект са прекалено детайлни и обременяващи адвокатите, като им възлагат несвойствени задължения и изискват специализация в дигиталните технологии или използването на външни AI специалисти, за каквито повечето адвокати не могат да разходват средства.

От друга страна, правилата за достъп до съдебни дела в електронна среда също са концентрирани върху това да налагат единствено задължения на адвокатите без да се разглежда проблема за достъпа комплексно. Този подход ще доведе само до това да бъдат санкционирани адвокатите без да са предприети съответните действия от Висшия съдебен съвет, Инспектората към ВСС и ръководителите на съдилища в страната да обезпечат този достъп до дела в електронна среда с необходимите технически средства и гаранции. Към настоящия момент след решенията на ВСС от 11.06.2026г. след като беше дадена възможност на съдебните състави да отбелязват на практика всяко електронно дело като такова с „ограничен достъп“ са налице следните проблеми:

- По данни на адвокати и съдебни служители, в Софийски Районен съд и Софийски Градски съд вероятно са били издадени заповеди, въз основа на които се нарежда на деловодителите и служителите в „Регистратура“ да маркират всички електронни дела като такива с „ограничен достъп“, а при образуване на нови иски молби в регистратура да се маркират с тази отметка всички новообразувани съдебни дела. Това означава, че конкретни съдебни състави не извършват преценка на основанията за защита на определена информация в кориците на делата и не постановяват мотивирани актове за ограничаване на достъпа, а напротив – преценка изобщо не се извършва, мотиви не се излагат, и действията по ограничаване на достъпа се предприемат от съдебните служители (не от съдиите, запознати с делата).

- След маркиране на всички съдебни дела в посочените съдилища като такива с „ограничен достъп“ в платформата ЕПЕП вече не са налични бутоните за заявяване на достъп по електронен път и за проверка на осъществените достъпи/прегледи по делото, а съдилищата отказват да разглеждат заявления на хартиен носител за достъп в ЕПЕП, тъй като смятат, че имало техническа възможност този достъп да бъде заявен електронно.

В тази връзка Софийската адвокатска колегия подаде оспорване на три групи решения на Висшия съдебен съвет пред Върховния административен съд:

- Решения по т.11 от Протокол №9/03.04.2025г. на Пленума на Висшия съдебен съвет за одобряване на таблици на дела, чиито актове изцяло не подлежат на публикуване или подлежат на публикуване без мотивите (включително решения №№ 11.1, 11.2, 11.3 и 11.4);
- Решение по т.16.2 от Протокол №21/28.07.2025г. на Пленума на Висшия съдебен съвет за приемане на таблици по чл.2, ал.2 от Наредба №4/2016г.;
- Решения по т.9.2, т.9.3 и т.9.4 по Протокол №13/11.06.2026г. на пленума на ВСС относно ограничаване достъпа до съдебни дела в електронна среда (ЕПЕП).

Приложено Ви представяме депозираната жалба, по която е образувано адм.д. №6725/2026г. по описа на Върховния административен съд и отправяме покана към членовете на Висшия адвокатски съвет да подкрепят оспорването на посочените решения.

По отношение достъпа до дела без пълномощно по реда на чл.31 от Закона за адвокатурата намираме, че правилният подход изисква тези правила да се създадат чрез изменения в Закона за адвокатурата, Закона за съдебната власт и Наредба №5 за организацията и реда за водене, съхраняване и достъп до електронните дела и начина на съхраняване на доказателствата и доказателствените средства по делата, както и вътрешния оборот и съхраняването на друга информация, обработвана от съдебната администрация. Тези правила трябва да бъдат подготвени от Висшия съдебен съвет и Висшия адвокатски съвет съвместно след внимателен анализ на категориите данни, които подлежат на защита и пропорционалните и необходими мерки за сигурност, след което да бъдат съгласувани с Инспектората към ВСС (като орган, натоварен със защита на личните данни в съдебната система), след което да бъдат

предложени на МС като част от законодателните инициативи и да бъдат публикувани за обществено обсъждане. Споделяме разбирането, че ограниченията на достъпа на адвокати до съдебни дела следва да бъдат сведени до абсолютно необходимия за обществото минимум, така че тези ограничения да не пречат на адвокатската професия и правораздаването да остане видимо за обществото.

2. Конкретни предложения за изменения на текстовете в публикувания проект за допълване на ЕКА:

2.1. Моля да бъде изменен текста на чл.36 от проекта както следва:

Чл. 36. (1) Преди да използва система с изкуствен интелект в професионалната си дейност, адвокатът е длъжен да се увери, че **е получил достатъчно информация** притежава ~~достатъчни познания~~ за:

1. предназначението, характеристиките и ограниченията на системата;
2. начина, по който въведените от потребителя данни ще бъдат използвани или съхранявани от доставчика;
3. надеждността на резултатите ~~и рисковете, свързани с използването на системата, включително риск от неточност, непълнота, генериране на несъществуваща или подвеждаща информация, системни отклонения, рисковете от възпроизвеждане или усиляване на съществуващи пристрастия при генериране на информация и прекомерно доверяване на генерираните резултати;~~
4. ~~приложимите нормативни и професионални изисквания относно защитата на личните данни, опазването на професионалната тайна, защитата на правата върху интелектуална собственост, информационната сигурност и киберсигурността;~~

(2) Адвокатът е длъжен да се запознае с условията за ползване **и политиките за поверителност** на съответната система, ~~политиките за поверителност и наличните настройки на системата, за да определи начина, по който въведената информация ще се съхранява, използва, споделя и обработва от доставчика.~~

Мотиви: Изискването адвокатът да притежава познания относно предназначението,

характеристиките и ограниченията на системата, използваща изкуствен интелект, както и за рисковете, свързани с използването на такава система (чл.36, ал.1, т.1 и т.3 от проекта), поставя адвокатите пред необходимостта да бъдат специалисти по информационни технологии. Това изискване означава не само адвокатите да изследват цялата информация за продукта, но и да могат да преценят доколко тази информация е вярна. На практика такова изискване е трудно постижимо за адвокати, които работят самостоятелно и не могат да си позволят използване на ИТ специалист.

За сравнение управителните органи на адвокатурата в Австрия са разработили продукта BEAMON AI, чрез който Австрийската адвокатска асоциация осигурява на адвокатите достъп до работно пространство, което е приспособено към специфичните нужди на австрийската правна система и ги подпомага при изготвяне на документи, анализ и проучване на проблеми. Така органите на адвокатурата проверяват характеристиките на системата и уверяват адвокатите, че тази система отговаря на всички изисквания за съхраняване на клиентската информация и създава условия за киберсигурност. В други държави пък е възприет по-разширен подход към използването на AI като органите на адвокатурата осигуряват инфраструктурата (бази данни с местно законодателство, съдебна практика и научни материали в областта на правото) и дават възможност на всеки адвокат или адвокатско дружество само да възложи разработване на свой AI продукт съобразно някои основни изисквания и насоки, които органите на адвокатурата съставят.

Вместо българската адвокатура чрез органите си да възприеме някой от тези подходи и да улесни адвокатите в използването на системи с изкуствен интелект, тези разпоредби създават само задължения и никакви улеснения.

Изискването в чл.36, ал.1, т.4 адвокатът да познава приложимите нормативни и професионални изисквания към защитата на данни, защитата на професионалната тайна, защитата на права върху интелектуална собственост и киберсигурността, на практика означава че въвеждаме изискване адвокатите да познават законодателството, което би трябвало да важи за всички правни материали и да бъде изначално изискване за упражняване на професията, поради което този текст намираме за ненужен.

Предложеното изменение на текста на чл.36, ал.2 отново се налага заради

невъзможността адвокати да отговарят на толкова детайлни изисквания за познания и умения в сферата на дигиталните технологии и информационната сигурност.

2.2. Предлагаме да бъде изменен и текстът на чл.37 от проекта:

Чл. 37. (1) Адвокатът може да използва системи с изкуствен интелект като помощно средство. Използването на системи с изкуствен интелект не освобождава адвоката от задължението да формира самостоятелна професионална преценка и да упражнява професията си независимо, компетентно и добросъвестно. Във всички случаи, адвокатът носи професионална отговорност за съдържанието, което използва, подписва, изпраща или предоставя в професионалната си дейност, включително когато това съдържание е изготвено изцяло или частично с помощта на системи с изкуствен интелект.

(2) Използването на системи с изкуствен интелект не освобождава адвоката от задълженията му по този кодекс, по Закона за адвокатурата и по приложимото законодателство. ~~Адвокатът е длъжен да проверява генерирано съдържание от система с изкуствен интелект преди да я използва, като по специално проверява дали цитираното законодателство, съдебна практика, правна литература, факти и други източници действително съществуват, приложими са към конкретния случай и са цитирани и интерпретирани от системата с изкуствен интелект коректно.~~

(3) Адвокатът, при поискване от клиента, го информира изчерпателно и без забавяне за системите с изкуствен интелект, които използва в работата си по конкретно възлагане и за обхвата на такова използване.

Мотиви: Предлагаме да бъде заличено второто изречение на чл.37, ал.2 от проекта тъй като според нас адвокатът е длъжен да проверява генерираното съдържание, предлагано на клиентите независимо какви източници и какви средства е използвал за това. Няма никакво значение дали текстът е съставен с автоматизиран софтуер за генериране на договори, със система използваща изкуствен интелект или с помощта на адвокатски сътрудници. Адвокатът винаги е длъжен да проверява съдържанието на книжата, които съставя и препратките, използвани в тези книжа.

Същевременно в текста на чл.37 липсва задължение адвокатът да информира клиента при поискване дали е използван изкуствен интелект, в коя сфера или част на заданието и в

какъв обхват. Затова предлагаме да бъде създадена нова ал.3 с предложения по-горе текст.

2.3. Предлагаме да бъде изменен и текстът на чл.38 от проекта както следва:

Чл. 38. (1) Адвокатът не може да въвежда в системи с изкуствен интелект данни, защитени от професионалната тайна по чл. 5, лични данни или друга поверителна информация, без да е взел необходимите мерки за тяхната защита, включително като се е запознал с условията на ползване, политиките за поверителност и мерките за сигурност на системите с изкуствен интелект.

(2) Адвокатът съобразява информацията, която му е предоставена от съответника/разработчика на използвания от адвоката софтуер за внедряването на изкуствен интелект или за наличието на функционалности, работещи с изкуствен интелект. съобразява, че системи с изкуствен интелект могат да бъдат интегрирани в ежедневно използван софтуер, като инструменти за превод, редактиране на текст или четене на документи. Задълженията по този раздел се прилагат и при използването на такива вградени функционалности, дори когато не са изрично обозначени като системи с изкуствен интелект.

(3) Адвокатът не трябва да допуска използването на система с изкуствен интелект да доведе до ~~неволно~~ разкриване, смесване или повторно използване на поверителна информация от трети лица, свързана с различни клиенти, дела или мандати, когато може да го предвиди и предотвратие възможно да се направи съответната преценка за това и да бъде предотвратено. Това задължение се прилага и когато начинът на използване на системата може да създаде риск от конфликт на интереси.

(4) Адвокатът изисква спазването на задълженията по този раздел и от ~~своя персонал,~~ други адвокати, стажанти, сътрудници и лица, които участват в професионалната му дейност или използват системи с изкуствен интелект от негово име или по негово възлагане.

Мотиви: Предлаганите редакционни промени в ал.1 и ал.2 от текста целят изчистване на изказа към по-общо задължение без изброяване на конкретни примери.

Предлагаме в текста на ал.3 да отпадне думата „неволно“, а наместо това да се добави текст, че адвокатът не трябва да допуска разкриване на данни „на трети лица“ при използването на система с изкуствен интелект, но само когато „може да го предвиди и

предотврати“. Дори и неволна грешка при съхраняване тайната на клиента е от значение за отговорността и професионалната коректност на адвоката. От друга страна дори и адвокатът да положи максимални усилия за опазване на тази информация при наличие на съвременните високо технологични методи за източване на информация (хакерство) и кражба на данни, на които не могат да противодействат дори банки, застрахователни дружества, НАП и други държавни органи, неразумно е да се очаква от самонаети лица като адвокатите да противодействат успешно на такива атаки.

2.4. Предлагаме минимално изменение и в текста на чл.39, ал.1 от проекта:

Чл. 39 (1) Адвокатът не може да създава или използва ~~неконтролирани~~автоматизирани системи, които отговарят автономно на правни въпроси на клиенти или потенциални клиенти, без ясно да е обозначил и да е уведомил клиента си без-явно-обозначение, че отговорите са генерирани от система с изкуствен интелект и не представляват персонализиран правен съвет, освен ако не са проверени и одобрени от адвокат~~а~~.

2.5. Относно текста на чл.40 за добросъвестното упражняване на правото на достъп до електронни дела в предложения нов Раздел VII, озаглавен „Достъп до електронни дела“:

Моля да бъде изменен текста на чл.40, ал.2 и ал.3 по следния начин:

„Чл. 40. (1) Адвокатът упражнява правото си на достъп до електронни дела чрез Единния портал за електронно правосъдие (ЕПЕП) или друга електронна система лично, чрез средствата за електронна идентификация, предвидени в съответната система, добросъвестно и само за допустими професионални цели, функционално свързани с упражняването на адвокатската професия.

(2) Допустими професионални цели за упражняване на правото по ал. 1 са по-специално:

1. извършване на правна преценка относно поемане или предоставяне на защита, представителство или правно съдействие;
2. подготовка на правно становище, правен анализ, консултация или процесуална

стратегия във връзка с предоставянето на правна защита и съдействие;

3. установяване и анализ на релевантните факти, обстоятелства и доказателства, необходими за предоставянето на правна защита и съдействие;
4. проверка за наличие на свързано производство;
5. проверка за противоречие в интересите по чл. 13;
6. извършване на правна преценка относно встъпване, привличане или друго процесуално действие в интерес на клиент;
7. извършване на правна преценка относно правните рискове, възможните правни и процесуални последици, както и целесъобразността на предприемане или не предприемане на определено правно или процесуално действие;
8. обучителна, академична или научноизследователска дейност, свързана с развитието на правната наука или адвокатската професия, при спазване на изискванията за защита на личните данни и чл. 41;
9. преценка относно поемане и предоставяне на безвъзмездна (pro bono) правна защита и съдействие.

10. анализ на съдебната практика и процесуалния опит по производства, сходни с възложените на адвоката;

11. изпълнение на работа, възложена от адвокатския съвет за осъществяване на неговата дейност;

12. изпълнение на задълженията по чл.36 и чл.36а, чл. 137 и сл. вр. чл. 89, т. 6 и т.7, чл. 97, чл. 122, ал. 1, т. 4, чл. 129 и чл. 130 от Закона за адвокатурата, както и за извършването на проверки във връзка с правомощията на адвокатските съвети по чл. 89, т. 5, ~~и~~ 8, 9 и 15 от Закона за адвокатурата от адвокати, членове на адвокатския съвет или на Висшия адвокатски съвет, членове на дисциплинарният съд при съответната колегия или на Висшия дисциплинарен съд.

(3) Адвокатът не може да използва достъпа до електронни дела за цели, несвързани с упражняването на адвокатската професия, включително за:

1. цели от личен характер, освен когато се касае за дело, в което адвокатът има право

да встъпи като страна;

2. набавяне на информация с цел предоставянето ѝ в интерес на трети лица извън професионалната работа на адвоката или за цели, които не попадат сред допустимите професионални цели по този раздел;

3. за получаване на лични или професионални сведения за участници в съдебни производства, когато това не служи обективно на изпълнението на конкретна професионална задача на адвоката или представлява злоупотреба с професионалното му положение;

~~4. търговски, пазарни или рекламни цели;~~

~~5.4.~~ всяка друга цел, която представлява злоупотреба с правото на достъп или е несъвместима с достойнството, независимостта и почтеността на адвокатската професия.

Адвокатът не може да осъществява масово, ~~енетематично~~ или автоматизирано извличане на данни от съдебни дела, по които не е страна или процесуален представител, чрез електронни системи за достъп, независимо от целта, за която се извършва, и независимо дали се осъществява лично от адвоката, чрез друго лице, действащо от негово име, за негова сметка или по негово възлагане, или чрез използване на автоматизирани софтуерни средства.

Мотиви: В текста на ал.2 е пропусната възможността всеки адвокат да проучва съдебни дела, по които не е упълномощен за анализ на съдебната практика и процесуалните действия в сходни производства, за да черпи опит и знания.

Следва в ал.2 да се добави и възможността адвокати, които са членове на адвокатския съвет да достъпват съдебни дела без пълномощно за всякаква дейност на адвокатския съвет, в това число проверка дейността на особени представители и адвокати, предоставящи правна помощ, определяне на възнагражденията на особените представители, защита на правата на адвокатите и професионалното им достойнство по реда на чл.89, т.5 ЗАдв., проверка на висящите дела, по които адвокат е упълномощен при отписване или налагане на дисциплинарно наказание „лишаване от права“, запознаване с дела при осъществяване на правомощието да провежда помирителни процедури между адвокат и клиент, и много други.

В най-лошия случай ако не възприемете по-общия подход по предоставяне на достъп за членовете на адвокатския съвет до всякакви дела за всякакви цели, свързани с дейността на

съвета, предложен в ал.2, т.11, то следва по примера на ал.2, т.12 да бъдат изброени специфичните правомощия, за изпълнение на които членовете на адвокатските съвети, дисциплинарните съдии, Висшият адвокатски съвет и на Висшия дисциплинарен съд да получават достъп до съдебни дела:

а) определянето на възнаграждение по чл.36 и чл.36а ЗАдв. в случаите, когато няма сключен договор за правна защита или се определя особен представител,

б) извършване на проверки в случаите по чл.89, т.5 ЗАдв. при защита правата на адвоката в конкретно съдебно производство;

в) извършване на проверки по чл.89, т.6 и т.7 ЗАдв. когато адвокатският съвет следи за изпълнение на задълженията на членовете на колегията или предприема действия по възбуждане и поддържане на дисциплинарно преследване;

г) извършване на проверки по чл.89, т.8 ЗАдв. когато адвокатският съвет следи за извършване на адвокатска дейност от лица, които не са адвокати;

д) предприемане на действия по проучване на осъществяването на защита при посредничество в спорове между адвокати или между адвокати и клиенти по реда на чл.89, т.9 ЗАдв.;

е) извършване на проверки за предоставената правна помощ при осъществяване на правомощията по чл.89, т.15 ЗАдв.;

ж) проучване за целите на дисциплинарно производство от членовете на АС, ВАДС, ДС и ВДС по реда на чл.137, чл. 97, чл. 122, ал. 1, т. 4, чл. 129 и чл. 130 ЗАдв.

В текста на ал.3 предлагаме да бъдат направени изменения, които да отразят в т.1 и т.4 възможността адвокатът да преглежда съдебни дела, в които има интерес да встъпи като страна в лично качество, а в т.2 да се конкретизира, че адвокатът не следва да проверява дела с цел набавяне на информация „за трети лица извън професионалната дейност на адвоката“, защото иначе всяка проверка на дело е „в интерес на трети лица“, които адвокатът обслужва. Предлагаме и т.4 да бъде заличена изцяло защото всяка проверка на съдебни дела от адвоката в рамките на извършван от него правен анализ за целите на сделка (засегната от съответното съдебно производство) или т.нар. *due diligence*, може да се определи като проверка на дело с търговска или пазарна цел. Типичен пример за това е

проверка на дела по чл.422 ГПК, дела по чл.135 ЗЗД или дела за несъстоятелност за установяване на точния размер на потенциалните задължения към кредитори на дружество, което клиент на адвоката придобива. Крайната цел на клиента, за който адвокатът извършва проверката е именно търговска или пазарна – реализиране на сделката и ограничаване на негативните финансови последици от тази сделка.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ,

УВАЖАЕМИ ЧЛЕНОВЕ НА ВИШИЯ АДВОКАТСКИ СЪВЕТ,

В заключение, и по двата проблема засегнати в проекта за допълнение на ЕКА намираме, че Висшият адвокатски съвет трябва първо да предприеме действия за осигуряване дейността на адвокатите, а именно – осигуряване на продукти с изкуствен интелект или инфраструктура за такива продукти, разработването и разясняването им на адвокатите, респективно осигуряване на достъп за адвокатите до електронните дела при спазване на определени правила и мерки за сигурност. Едва на следващ етап според нас следва да се предприемат действия и за елиминиране на злоупотребите при работа с изкуствен интелект и при достъпа до електронни дела като се въведат изменения на ЕКА и насоки за работа на адвокатите в такава среда.

С уважение:

Адв. Жана Кисьова

Председател на САК

**ЧРЕЗ
ВИСШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ**

**ДО
ВЪРХОВНИЯ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД**

ЖАЛБА

от

1. Софийската адвокатска колегия, с код по Булстат: 121296429 със седалище и адрес на управление: София, бул. Тодор Александров 137, ет.3, ел.поща: register@sak-sas.bg, тел: 02 9048015, представлявано от Председателя на колегията адв. Жана Иванова Кисьова, и от

2. адв. Жана Иванова Кисьова, ЕГН:, личен №1400299710 в регистрите на САК, адрес: , тел:, електронна поща:

3. адв. Иван Веселинов Ангелов, ЕГН: , личен № 1000510210 в регистрите на САК, чрез пълномощника си адв. Жана Кисьова

4. адв. Магдалена Николова Въллова, ЕГН:, личен № 1800294310 в регистрите на САК, чрез пълномощника си адв. Жана Кисьова

5. адв. Павел Димитров Цанов, ЕГН: , личен № 1300605010 в регистрите на САК, чрез пълномощника си адв. Жана Кисьова

6. адв. Петьо Димитров Славов, ЕГН: , личен № 1000022810 в регистрите на САК, чрез пълномощника си адв. Жана Кисьова,

7. адв. Петя Желева Мургова, ЕГН: , личен № 1400481010 в регистрите на САК, чрез пълномощника си адв. Жана Кисьова,

8. адв. Румен Василев Котов, ЕГН: , личен № 1400246710 в регистрите на САК, чрез пълномощника си адв. Жана Кисьова,

9. адв. Силвия Йорданова Спасова, ЕГН:, личен № 1600000810 в регистрите на САК, чрез пълномощника си адв. Жана Кисьова

10. адв. Стефания Емилова Гичева, ЕГН:, личен № 1700138710 в регистрите на САК, чрез пълномощника си адв. Жана Кисьова

11. адв. Христо Владов Хинов, ЕГН:, личен № 1300456410 в регистрите на САК, чрез пълномощника си адв. Жана Кисьова,

12. адв. Христо Иванов Нихризов, ЕГН: , личен № 1400453810 в регистрите на САК, чрез пълномощника си адв. Жана Кисьова

13. адв. Христо Стефанов Ботев, ЕГН: , личен № 1600003110 в регистрите на САК, чрез пълномощника си адв. Жана Кисьова.

срещу

- Решения по т.11 от Протокол №9/03.04.2025г. на Пленума на Висшия съдебен съвет за одобряване на таблици на дела, чиито актове изцяло не подлежат на публикуване или подлежат на публикуване без мотивите (включително решения №№ 11.1, 11.2, 11.3 и 11.4);
- Решение по т.16.2 от Протокол №21/28.07.2025г. на Пленума на Висшия съдебен съвет за приемане на таблици по чл.2, ал.2 от Наредба №4/2016г.;
- Решения по т.9.2, т.9.3 и т.9.4 по Протокол №13/11.06.2026г. на пленума на ВСС относно ограничаване достъпа до съдебни дела в електронна среда (ЕПЕП).

ПОЧИТАЕМИ ВЪРХОВНИ СЪДИИ,

С настоящата жалба оспорваме следните нормативни (подзаконови) актове и/или общи административни актове:

1) Решенията по т.11 от Протокол №9/03.04.2025г. на Пленума на Висшия съдебен съвет за одобряване на таблици на дела, чиито актове изцяло не подлежат на публикуване или подлежат на публикуване без мотивите (включително решения №№ 11.1, 11.2, 11.3 и 11.4). Посочените решения имат според нас характер на нормативни или общи административни актове, които засягат интересите на жалбоподателите Софийска адвокатска колегия и адвокатите (изброени на позиции от 2 до 13 от жалбата) по съображения, които ще разясним подробно в раздела по допустимостта на жалбата.

2) Решението по т.16.2 от Протокол №21/28.07.2025г. на Пленума на Висшия съдебен съвет за приемане на таблици по чл.2, ал.2 от Наредба №4/2016г. Посоченото решение има характер на нормативен или общ административен акт, който засяга интересите на жалбоподателите по съображения, които ще разясним подробно в раздела по допустимостта на жалбата.

3) Решенията по т.9.2, т.9.3 и т.9.4 по Протокол №13/11.06.2026г. на пленума на ВСС относно ограничаване достъпа до съдебни дела в електронна среда (ЕПЕП). Посочените решения имат характер на нормативни или общи административни актове, които засягат интересите на жалбоподателите по съображения, които ще разясним подробно в раздела по допустимостта на жалбата.

Нормативните актове могат да се оспорват без ограничение във времето, а общите административни актове могат да се оспорят в едномесечен срок от съобщението за издаването им или в 14-дневен срок от отделните съобщения до лицата, участвали в производството пред административния орган. До настоящия момент на адвокатските колегии и на отделните адвокати не е връчвано съобщение за издаване на посочените

решения, въпреки че те засягат пряко техните права и интереси, и правата на техните членове - адвокати.

Адвокатските колегии и жалбоподателите адвокати не са участвали и в производството по приемане на тези решения от Пленума на ВСС. Оспорваме решенията като нищожни, издадени при липса на компетентност на органа, при неспазване на изискуемата форма и при съществено нарушение на правилата за издаване на акта, затова че посочените решения не са издадени в рамките на компетентността на пленума на ВСС и по предвидените в АПК ред и форма за издаване на нормативни или общи административни актове.

Оспорваме цитираните решения и като незаконосъобразни на същите основания, изброени като основания за тяхната нищожност, но и най-вече защото приетите с тях ограничения за публикуването на съдебни актове и/или мотивите към тях са прекалено разширени, не са пропорционални и необходими, противоречат на материалноправни и процесуални разпоредби, и не съответстват на целта на закона.

I. ПО ДОПУСТИМОСТТА НА ЖАЛБАТА и правния интерес на жалбоподателите:

1.1. Жалбоподателят Софийска адвокатска колегия е юридическо лице по чл.78 от Закона за адвокатурата, което се състои от вписаните в регистрите на колегията адвокати и адвокати от Европейския съюз.

С настоящата жалба Софийската адвокатска колегия защитава, от една страна, правата на членуващите в тази колегия адвокати да имат достъп до съдебните актове и мотивите им, както и достъп до електронните съдебни дела. Съгласно чл.31 ЗАДв. адвокатът и трайно установеният адвокат от Европейския съюз имат право на свободен достъп до съдебните дела и актове и могат да правят справки по дела, да получават копия от книжа и сведения с предимство в съда, органите на досъдебното производство, административните органи и други служби в страната и навсякъде, където е необходимо, само въз основа на качеството си на адвокат или на адвокат от Европейския съюз, което удостоверяват чрез представяне на адвокатска карта. Именно на адвокатските колегии съгласно чл.89, т.5 ЗАДв. е възложено да *„защитават професионалните права, честта и достойнството на членовете на колегията“*. Съответстващо задължение спрямо държавите, страни по Конвенцията за защита професията на адвоката (наричана по-долу „Конвенцията“), е предвидено в чл.4, пар.2 от същата конвенция, според който държавите трябва да гарантират, че адвокатските професионални организации могат ефективно да представляват интересите на адвокатите и адвокатската професия. Чл.4, ал.3 от Конвенцията пък предвижда, че държавите трябва да осигурят своевременно и ефективно консултиране с адвокатските професионални организации при обсъждане на всяко предложение за **изменение в законодателството, процедурни или административни правила, които директно засягат професионалната дейност на адвокатите.**

От друга страна, Софийската адвокатска колегия защитава и собствени права и законни интереси. Съгласно чл.89, т.18 от Закона за адвокатурата адвокатския съвет осъществява и други функции, определени от закона, за които достъпът до съдебните актове и електронните дела е от съществено значение. Нормите на чл.36 и чл.36а от Закона за адвокатурата възлагат на адвокатските съвети нормативно определени функции по определяне на особени представители и техните възнаграждения. Съгласно чл. 36а ЗАдв., когато в закон е предвидено назначаване на особен представител, адвокатският съвет на адвокатската колегия в съдебния район по седалището на съответния съд, пред който е висящо делото, определя особен представител и размера на възнаграждението му при условията на чл. 36, ал. 3 и 4. Същевременно нормата на чл.36, ал.3 ЗАдв. задължава адвокатските съвети при определяне на възнаграждението да вземат предвид: 1. фактичката и правна сложност на случая; 2. засегнатия интерес; 3. условията, при които е възложена и предоставена правната защита и съдействието, включително времето за извършването и спешността на извършването им; 4. квалификацията, опита и специализацията на адвоката. За преценка на тези обстоятелства се налага адвокатските колегии чрез своите органи – адвокатските съвети, да имат достъп до хартиените и електронни съдебни дела. Същият достъп е необходим и при изпълняване правомощията на адвокатския съвет по определяне на възнаграждения по отчетите на адвокатите, предоставили правна помощ на основание чл.18, т.3, 5 и 6 от Закона за правната помощ. Нормата на чл.18 ЗПП задължава адвокатските съвети да съобразяват правната и фактическа сложност на делата, когато съгласно чл. 25, ал. 5 и 6 ЗПП определят адвокат от колегията, вписан в Националния регистър за правна помощ, за осъществяване на правната помощ, задължава ги да осъществяват текущ контрол за качеството на предоставената правна помощ от адвокатите от колегията, като извършват проверки и констатации и образуват при необходимост дисциплинарни производства, както и да заверяват отчетите на адвокатите, предоставили правна помощ, и изготвят предложения за заплащане на възнаграждение в съответствие с наредбата по чл. 37, ал. 1 ЗПП.

В тази връзка Софийската адвокатска колегия регистрира профил на юридическо лице в Единния портал за електронно правосъдие, извлечение от който представяме с жалбата. Председателят на Софийската адвокатска колегия – адв. Жана Кисьова също има регистриран профил на адвокат в ЕПЕП, а Висшият съдебен съвет прати указания до административните ръководители на съдилищата, че за определяне на особени представители и техните възнаграждения трябва да бъде предоставян достъп на председателя на адвокатския съвет до всяко електронно дело, по което има искане за особен представител в ЕПЕП. Тези указания са приети с решение по т.7 от Протокол №4 от заседание на Комисия „Професионална квалификация и информационни технологии“ към Пленума на ВСС, проведено на 23.02.2026г., извлечение от който също прилагаме. Посочено е изрично, че достъпът в ЕПЕП трябва да осигурява възможност за „*пълно и неограничено във времето запознаване с материалите по делото с цел приемане на мотивирано решение относно размера на дължимото възнаграждение*“ на особения

представител. Ето защо, независимо дали чрез профила си на юридическо лице, или чрез профила на председателя на адвокатския съвет, Софийската адвокатска колегия също е лице, което има право и защитим интерес да осъществява достъп до съдебните актове и делата в цялост, когато те касаят искане за определяне на особен представител или правомощия по организирането на правна помощ в електронна среда в ЕПЕП (наричан за краткост по-долу „Портала“).

По изложените съображения Софийската адвокатска колегия се явява лице с правен интерес да оспорва посочените решения на Пленума на Висшия съдебен съвет, защитавайки правото на достъп до съдебни актове и съдебни дела в електронна среда на своите членове – адвокати, но и защитавайки правото на достъп на самата колегия до съдебните актове и дела за целите на администрирането на правната помощ, определянето на особени представители и техните възнаграждения.

1.2. Жалбоподателят Жана Кисьова е адвокат, вписан в Софийската адвокатска колегия от 2002г. и в цялата си професионална дейност извършва активно процесуално представителство и правен анализ по повод на сделки. В качеството си на адвокат, вписан в Софийската адвокатска колегия с личен номер: 1400299710, ежедневно ѝ се налага да извършва справки по дела в Софийския районен съд, без да е упълномощена от страна по делото. Такава необходимост възниква, както при проучване на съдебни дела, които предстои да ѝ бъдат възложени от страна по делото или от трето лице, което тепърва иска да встъпи в производството, така и по повод проучване на съдебната практика в сходни производства или необходимост от анализ на съдебни дела, в които спорният предмет засяга права и законни интереси на нейни клиенти/доверители. Нерядко проучване на съдебни дела се налага и без да е възможно участието на клиенти на адвоката в производството, но с оглед на планирана сделка с имот, предприятие, съвкупност или друг актив, към чийто предмет имат отношение висящи или приключили съдебни дела. Адвокат Кисьова намира, че с постановените решения на Пленума на Висшия съдебен съвет достъпът и до съдебни актове, техните мотиви и до съдебните дела в цялост е ограничен неоснователно и непропорционално.

Жалбоподателят Жана Кисьова е узнала за постановените решения, предмет на оспорването на 15.06.2026г. когато друг неин колега адвокат ѝ е изпратил публикувана кратката версия на Протокол №13/11.06.2026г. на пленума на ВСС относно ограничаване достъпа до съдебни дела в електронна среда (ЕПЕП), а в същия протокол се съдържат препратки към предходно постановените решения по Протокол №9/03.04.2025г. и Протокол №21/28.07.2025г.

Останалите жалбоподатели адвокати имат същия правен интерес от обжалването и по отношение на тях са приложими сходни обстоятелства като тези, изложени за адв. Кисьова.

II. ОТНОСНО ХАРАКТЕРА НА ОСПОРЕНИТЕ РЕШЕНИЯ:

Жалбоподателите поддържат тезата, че оспорените решения на пленума на Висшия съдебен съвет са подзаконови нормативни актове или общи административни актове по следните съображения:

2.1. С решенията по т.11 от Протокол №9/03.04.2025г. Пленумът на Висшия съдебен съвет приема таблица на актовете, които изцяло не подлежат на публикуване (по граждански дела), като включва в тази таблица всички актове, постановени в производства по молба за обезпечаване на бъдещ иск, всички актове, постановени в производства по заявления по чл.417 ГПК, и актовете, постановени в частни производства по Регламент (ЕС) № 655/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 15 май 2014 година за създаване на процедура за европейска заповед за заповор на банкови сметки с цел улесняване на трансграничното събиране на вземания по граждански и търговски дела (Таблица №1). Пленумът приема и таблица на съдебните актове, които подлежат на публикуване без мотивите по граждански дела (обозначена като Таблица №2), таблица на съдебните актове, които изцяло не подлежат на публикуване по наказателни дела (обозначена като Таблица №3) и таблица на актовете, които подлежат на публикуване без мотивите по наказателни дела (обозначена като Таблица №4) и включва в нея всички актове, постановени в производство по ЗЕЗР и в производства по ЗЕЗЗ. Накрая, с решенията по този протокол пленумът приема таблица на съдебните актове, които не подлежат на публикуване или подлежат на публикуване без мотивите по административни дела. Пленумът приема тези таблици да бъдат изпратени на административните ръководители на съдилищата, на председателите на ВКС и ВАС, както и на „Информационно обслужване“ АД, и да се публикуват на сайта на Висшия съдебен съвет.

Действително, чл.360о, ал.3 от Закона за съдебната власт предвижда, че „не подлежат на обявяване в регистъра актовете, с които се разкрива защитена от закон тайна и мотивите към тях и други актове, определени от пленума на Висшия съдебен съвет“, но тази норма е противоконституционна и противоречи на чл.121, ал.3 от Конституцията. Нормата на чл.360о, ал.3 влиза в противоречие и с нормите на Европейската конвенция за защита правата на човека, тъй като несъмнено накърнява правото на справедлив процес и правото да се получава информация от обществено значение. Публичността на съдебния процес е основна гаранция за неговата справедливост съгласно член 6 от Европейската конвенция за защита правата на човека. Именно публичността дава гаранции, че процесуалните права на страните няма да бъдат неоснователно ограничени или погасени и, че изходът на правния спор ще бъде основан на убедителни, безспорни доказателства. Публичността на процеса е и гаранция за доброто правосъдие, за създаването на доверие в обществото. Тя е заложена като основен принцип в чл. 121, ал. 3 от Конституцията на Република България, чл. 47, ал. 2 от Хартата за основните права на Европейския съюз. Правото на гражданите да получават информация от обществено

значение, каквато несъмнено е съдебната дейност, е установено в чл. 10, ал. 1 от Европейската конвенция за защита правата на човека, защитено е и с Решение № 7 от 04.06.1996 г. по к. д. № 1/1996 г. на Конституционния съд на Република България.

От една страна, чл.360о, ал.3 ЗСВ дава възможност да се засекретят и да не се публикуват в пълнота цели съдебни актове или мотивите към тях, които съдържат „защитена от закона тайна“, без да взима предвид дали защитената информация се разпростира в съществени части на съдебния акт и дали заличаването ѝ би засегнало смисъла на акта. Поради това забраната да се публикуват съдебни актове, съдържащи защитена от закона тайна, не е възприета като обвързваща от Общото събрание на съдиите във Върховния административен съд – в Тълкувателно решение № 2 от 14.04.2025 г. на ВАС по т. д. № 4/2021 г., ОСС, I и II колегия, се приема, че съдебните актове по дела, по които е приложена класифицирана информация, се публикуват винаги в частта на техния диспозитив, а мотивите се публикуват само тогава, когато в тях не се обсъжда класифицирана информация.

От друга страна, нормата на чл.360о, ал.3 ЗСВ дава възможност съдебните актове, които не се публикуват да се определят не със закон, а с решение на пленума на Висшия съдебен съвет, което влиза в пряко противоречие с изискването по чл.121, ал.3 от Конституцията правораздаването да е публично, освен когато със закон е предвидено друго. Ограничаването на публичността на съдебните производства и постановените съдебни актове трябва да бъде извършено със закон, защото само в рамките на законодателна процедура може да се гарантира достатъчно прозрачно и обективно разглеждане на целта на ограниченията от цялото общество в хода на предварителни консултации или в пленарна зала. Въвеждането на ограничения на публичността може да се извърши само, при условие че тези ограничения ефективно отговарят на цели от общ интерес и с оглед на преследваната цел не представляват несъразмерна намеса, която би могла да засегне публичността на правораздаването и правото на справедлив процес. Съществено важно е да не се допуска укриване на съдебни актове заради „защитена информация“, тогава когато може да се осигури документалната сигурност на тази информация с мерки и технически средства за защита при нейното създаване и обработване.

Общественият интерес от публичността на процеса е изрично коментиран от Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ) в практиката му по член 6 от Конвенцията (решение от 12 февруари 2013 г. по делото Амие и други срещу България (жалба № 58149/08), т. 99; решение от 16 април 2013 г. по делото Фазалийски срещу България (жалба № 40908/05), т. 64; решение от 17 декември 2013 г. по делото Николова и Вандова срещу България (жалба № 20688/04), т. 85). Еднопосочно в своите решения ЕСПЧ приема, че ограничаването на публичността в дейността на съдилищата е изключение, което следва да бъде допускано само при необходимост от защита на националната сигурност и държавната тайна чрез прилагане на подходящи техники за ограничаване на класифицираната информация (решение по дело Зутер срещу Швейцария от 22 февруари 1984 г.; решение по дело Вернер срещу Австрия от 24 ноември 1997 г.; решение по дело Прето и други срещу

Италия от 8 декември 1983 г.; решение по дело Велке и Биалек срещу Полша, № 15924/05 и др.).

С оглед на всичко изложено дотук намираме, че с оспорените решения по т.11 от Протокол №9/03.04.2025г., Пленумът на Висшия съдебен съвет недопустимо е ограничил публичността на съдебните актове като е приел правила с нормативен характер.

Нормативните административни актове са подзаконов административни актове, които съдържат административноправни норми, отнасящи се за неопределен и неограничен брой адресати и имащи многократно правно действие. Независимо дали оспорените решения са приети за прилагане на законови норми (чл.360о, ал.3 ЗСВ) или на подзаконов такива (чл.2, ал.2 от Наредба № 4 от 16.03.2016 г. за воденето, съхраняването и достъпа до регистъра на актовете на съдилищата, обнародвана в Държавен вестник, бр. № 28 от 04.04.2017 г.), те съдържат правила за поведение на неограничен брой адресати и имат многократно действие в множество съдебни производства.

Нещо повече, разпоредбата на чл.360т ЗСВ изрично предвижда, че тези обществени отношения по воденето, съхраняването и достъпа до регистъра на актовете на съдилищата трябва да бъдат уредени в Наредба, приемана съвместно от Пленума на Висшия съдебен съвет и Министъра на правосъдието. Получава се едно противоконституционно снижаване в йерархията на нормативни актове – въпреки, че чл.121, ал.3 от Конституцията предвижда ограниченията за публичността в правораздаването да са уредени със закон, разпоредбата на чл.360о, ал.3 ЗСВ превъзлага уреждането на тази материя към подзаконов акт (съвместна наредба на ПВСС и МП)). Всъщност, самата наредба по чл.360т ЗСВ (Наредба №4), е приета само от Пленума на ВСС, като също препраща към необходимост ограниченията на публичността и съдебните актове, които няма да бъдат публикувани да бъдат „определени с решение на Пленума на Висшия съдебен съвет“.

Съдържанието на оспорените решения представлява конкретизация на нормите на Закона за съдебната власт и редица подзаконов актове, издавани от Висшия съдебен съвет – Правилника за администрация в съдилищата (ДВ бр. 97 от 21.11.2023г.), Наредба № 4 от 16.03.2016 г. за воденето, съхраняването и достъпа до регистъра на актовете на съдилищата /Обнародвана в Държавен вестник, бр. № 28 от 04.04.2017 г./, Наредба №5 за организацията и реда за водене, съхраняване и достъп до електронните дела, Наредба №6 за извършване на процесуални действия и удостоверителни изявления в електронна форма. Подобно уточняване на правилата за достъп до съдебни актове и публикуването им в регистъра на съдилищата, има характер на правни норми, които се отнасят за неопределен и неограничен брой адресати и имат многократно правно действие.

Според жалбоподателите оспорените решения на Пленума на ВСС следва да бъдат преценени именно като нормативни административни актове, тъй като имат многократно действие – ежедневно в няколко различни съдебни производства тези таблици произвеждат действието си, като водят до необявяване на съдебните актове в тези производства в регистъра на съдилищата или до обявяване на техните диспозити (без мотиви). Видно от приложената Таблица №1 – актове, които не подлежат на публикуване по граждански дела,

такова ограничение е предвидено за всички заповедни производства по чл.417 ГПК, а от статистическите таблици за натовареност на съдилищата е видно, че в рамките на един месец постъпват хиляди такива заявления.

Дори ако съдът прецени оспорените решения за административни актове с еднократно правно действие, то последните неминуемо засягат права и законни интереси на неопределен брой лица – всички адвокати по повод на упражняваната от тях професия (чийто брой непрестанно се мени), всички граждани и представители на медиите, които търсят достъп до обществена информация, всички адвокатски колегии, които се запознават със съдебните актове при проверка работата на адвоката, когато се определят възнаграждения по отчети за предоставена правна помощ или се определят особени представители по реда на чл.36а ЗАдв.

С оглед на това, жалбоподателите поддържат тезата, че оспорените решения на Пленума на ВСС могат да бъдат квалифицирани и като общи административни актове. Доколкото решенията вероятно еднократно се съобщени на административните ръководители на съдилищата, на съдебните състави и на съдебните служители за сведение и изпълнение, може да се приеме, че в съответствие с чл.65 АПК това е общ административен акт с еднократно правно действие, с който се създават права или задължения и непосредствено се засягат права, свободи или законни интереси на неопределен брой лица. Макар да се свежда до знанието на съдебните служители еднократно за изпълнение, изпълнението на този акт ще засяга ежедневно правата и интересите на неопределен кръг лица, участници в тези съдебни производства.

Предвид изложеното, моля да прецените дали следва да се извършат процедурите по оповестяване на оспорването на основание чл.181, ал.1-5 и чл.188 АПК.

На жалбоподателите са известни отделни решения в производства по оспорване решенията на пленума на ВСС, в които се приема, че оспорените актове имат характер на вътрешноведомствен акт по чл.2, ал.2, т.3 от АПК, с който се създават права или задължения само за органи или организации, подчинени на ВСС.

В конкретния случай обаче приетите решения не регламентират организацията на работата на съдебните служители във връзка с водене на регистъра на съдебните актове, предоставяне на справки по дела, издаване копия от документи, достъп до делата, а адресат на решенията са всички административни ръководители на съдилищата, магистрати, както и страни и участници в делата, за които се предвижда ограничение на публичността. Не може да се твърди, че с тези решения не се засягат права, свободи или законни интереси на граждани или юридически лица.

В този смисъл, дори ако оспорените решения бъдат квалифицирани като вътрешноведомствени актове, по аргумент от чл. 2, ал. 2, т. 3 от АПК и чл.120, ал.2 от Конституцията на Република България, гражданите и юридическите лица могат да

обжалват пред съдилищата всички административни актове, включително вътрешнослужебните, щом тези актове нарушават или застрашават техни права или законни интереси и не са изключени със закон от съдебно обжалване.

2.2. С решението по т.16.2 от Протокол №21/28.07.2025г. за приемане на таблици по чл.2, ал.2 от Наредба №4/2016г., Пленумът на Висшия съдебен съвет приема коригирани таблиците, описани в т.2.1 по-горе (Таблицы №1-5).

По отношение квалификацията на това решение като нормативен или общ административен акт препращаме към всички аргументи, изложени в т.2.1 от жалбата.

2.3. С решенията по т.9.2, т.9.3 и т.9.4 по Протокол №13/11.06.2026г. Пленумът на ВСС указва на административните ръководители на съдилищата незабавно да предприемат необходими действия за маркиране с отметка „ограничен достъп“ на всички дела със статистически кодове, посочени в коригираните таблици, приети с решение по т. 16.2 от Протокол № 21/28.07.2025 г. на Пленума на Висшия съдебен съвет (одобрени с предходно решение по т. 11 от Протокол № 9/03.04.2025 г.).

Нещо повече с решението по т.9.3 Пленумът на ВСС указва, че всеки съдия ще има възможност „да маркира по собствено усмотрение и други дела с отметка „ограничен достъп“ ако в тях се съдържат частично или в цялост чувствителни данни“, поставяйки въпроса на неговата свободна преценка, вместо на законоустановения режим на достъп.

Накрая, пленумът на ВСС приема и указания към Комисията „Професионална квалификация и информационни технологии“ да проведе среща с работна група и да изготви заявка към „Информационно обслужване“ АД за разработване на функционалност за автоматично изключване на електронния достъп до всички дела в таблиците, посочени по-горе по Протокол № 21/28.07.2025 г. на Пленума на Висшия съдебен съвет.

С решенията от 11.06.2026г. Висшият съдебен съвет затваря достъпът до делата по цитираните таблици напълно и реализира много крайно ограничаване на публичността в правораздаването, като дори игнорира издадените от самия ВСС подзаконови нормативни актове и възлага на съдията преценката за това дали да се „скрие“ от обществото определено производство. Тези действия на Пленума на ВСС са предприети без оглед на законовите разпоредби на чл.64 ЗСВ и чл.360т ЗСВ (който изисква тези ограничения да са уредени в наредба на ПВСС и МП), без оглед на това, че в чл.2, ал.2 от Наредба №4 е посочено, че подобни ограничения се приемат с решение на пленума и то само за съдебни актове (а не за цели дела), и без оглед на това че ролята на съдията е определена по различен начин в чл.13, ал.3 от Наредба №4.

Нормата на чл.13, ал.3 от Наредба №4 много ясно сочи, че „при нужда от специфична преценка относно публикуване на съдебен акт или неговото обезличаване, становище относно необходимостта от публикуване или обезличаване на данни в съдържанието на подлежащия на обявяване съдебен акт се дава от съдията-докладчик или друг съдия, определен с акт на административния ръководител“. Съдията няма право

да реши кои съдебни актове ще публикува, а трябва при някаква специфика в производството и информацията, налична в него да *„даде становище относно необходимостта от публикуване или обезличаване на данните в подлежащия на обявяване съдебен акт“*.

Смисълът на посочената по-горе разпоредба се изразява в обстоятелството, че ограниченията на публичността в съдебните производства са разписани в закона, а Висшият съдебен съвет е приел наредба, в която са идентифицирани конкретни съдебни актове, които не подлежат на обявяване, и то като изключение от общия принцип. Само в този случай съдията да може да даде становище за необходимост от заличаване на определена информация или дори непубликуване на съдебни актове извън тези нормативно определени като неподлежащи на обявяване в регистъра актове.

Горецитираната норма обаче не предвижда право на съдията-докладчик да взема самостоятелно решение да не бъде публикуван съдебен акт, който подлежи на обявяване, а още по-малко му дава възможност да вземе решение за „ограничен достъп“ до цялото дело. Още повече, че при делегиране на тази преценка на съдията-докладчик по всяко дело, Пленумът на ВСС борава с термин с неясно съдържание и смисъл - *„чувствителна информация“*, а не с легално използвания термин *„защитена от закона тайна“*.

До постановяването на тези решения от 11.06.2026г. правото на гражданите до публична информация бе съществено засегнато, но поне адвокатите имаха право на достъп до съдебните производства на хартиен носител и в електронна среда.

Тези решения отново твърдим, че имат характер на нормативни административни актове, независимо от това, че техни адресати са административните ръководители на съдилищата и съдии, доколкото засягат правата на неопределен брой адвокати и гражданите, които тези адвокати представляват. За яснота на изложението, по отношение квалификацията на оспорените решения по Протокол №13/11.06.2026г. като нормативни или общи административни актове, препращаме отново към доводите по т.2.1 от жалбата.

III. ОТНОСНО ПОРОЦИТЕ НА ОСПОРЕНИЯ АКТ:

3.1. Оспорените решения са издадени при липса на компетентност

Всички оспорени от жалбоподателите решения на ВСС са издадени при липса на компетентност по следните съображения:

3.1.1. Нормата на чл.121, ал.3 от Конституцията изисква правораздаването да е публично, освен когато със закон е предвидено друго. По тази причина жалбоподателите поддържат, че всякакви ограничения на публичността в правораздаването и ограничения в публикуването/обявяването на съдебните актове в публичен регистър и електронна среда могат да бъдат уредени само със закон, а приемането на закони е от компетентността на Народно събрание. Разпоредбата на чл.30, ал.1, т. 17 от Закона за съдебната власт, ясно

предоставя в компетентност на Висшия съдебен съвет единствено приемането на подзаконовни нормативни актове, в това число и правилник за организация на съдилищата. Това е така, защото Висшият съдебен съвет е орган, който има правомощия да приема правила за администрацията и организацията на съдилищата, но не и нормативни правила, с които ограничава конституционните права на гражданите.

Ето защо, намираме, че Пленумът на ВСС няма компетентност да приема решения като процесните, с които се въвеждат ограничения на публичността в съдебните производства.

3.1.2. На следващо място, дори ако съдът възприеме становище, различно от това на жалбоподателите, и приеме нормата на чл.360о, ал.3 ЗСВ за приложима и обосноваваща компетентност на Пленума на ВСС да гласува решения за ограничаване публикуването на съдебни актове като съответстваща на Конституцията, то със сигурност Пленумът на ВСС няма компетентност да гласува решения, с които да ограничава достъпа и публичността на цели съдебни производства.

Както вече посочихме, чл.360о, ал.3 от Закона за съдебната власт предвижда, че *„не подлежат на обявяване в регистъра актовете, с които се разкрива защитена от закон тайна и мотивите към тях и други актове, определени от пленума на Висшия съдебен съвет“* и този законов текст визира само **съдебни актове**.

Същото правило е залегнало и в нормата на чл.2, ал.2 от Наредба №4 – *„не подлежат на обявяване в регистъра съдебните актове, определени с решение на пленума на Висшия съдебен съвет“*.

Ето защо, когато приема на 11.06.2026г. с решенията по т.9.2, т.9.3 и т.9.4 по Протокол №13/11.06.2026г. на пленума на ВСС да бъде ограничена публичността и достъпа до съдебни дела за адвокати в електронна среда (ЕПЕП) по отношение на целите производства, описани в таблиците за непубликуване на съдебни актове, Пленумът на ВСС действа извън своята компетентност, разписана в чл.30, ал.2 ЗСВ и чл.360о ЗСВ.

3.1.3. Дори ако се приеме, че оспорените решения на Пленума на ВСС целят регламентиране на достъпа до лични данни, съдържащи се в съдебните актове и съдебните дела в електронна среда, компетентността за това е предоставена от чл.54, ал.1, т.17 ЗСВ и чл.17, ал.1, т.1 от ЗЗЛД на Инспектората към Висшия съдебен съвет. Именно Инспекторатът към ВСС *„осигурява спазването на Регламент (ЕС) 2016/679, на ЗЗЛД и на нормативните актове в областта на защитата на личните данни при обработване на лични данни от съда при изпълнение на функциите му на орган на съдебната власт“*.

Съгласно Чл. 12а ЗЗЛД (нов – ДВ, бр. 17 от 2019 г.), администраторът и обработващият лични данни могат само да оказват съдействие на Инспектората при изпълнение на неговите задачи и правомощия и то само при изрично искане за такова съдействие.

3.1.4. Правомощията на Висшия съдебен съвет, на неговия пленум и колегии, са изчерпателно установени в Конституцията и Закона за съдебната власт (ЗСВ). Съветът е административен и кадрови орган на съдебната власт, и сред правомощията му не е **регулирането на адвокатската професия, нито ограничаването на права, които законът признава на адвоката.**

Нормата на чл. 31, ал. 1 ЗАДв изгражда законово признато субективно право. Според установения в правовата държава принцип за йерархия на правните норми, право, предоставено със закон, може да бъде ограничавано само със закон от същия или по-висок ранг, но не и с акт от по-нисък ранг или с организационно решение на административен орган.

В този смисъл, Висшият съдебен съвет не разполага с правомощие да стеснява приложното поле на ЗАДв. Решение, с което съдиите се овластяват да ограничават това право, е прието при липса на материална компетентност и на това самостоятелно основание е незаконосъобразно.

Органът, който може да въведе ограничения на правото по чл. 31 ЗАДв, е единствено законодателят.

Процесните решения на Пленума на ВСС уреждат материя, която не само противоречи на по-висок по степен нормативен акт – чл. 31 от Закона за адвокатурата и чл. 77 от Правилника за администрация на съдилищата, но също така е приета при надхвърляне очертания със Закона за нормативните актове обхват на обществените отношения, подлежащи на регламентация с нормативен акт, стоящ по-долу от закона в нормативната йерархия.

По арг. от чл. 7, ал. 2 във вр. с чл. 3 от ЗНА, процесното решение може да се разглежда като нормативен акт, който се издава за прилагане на отделни разпоредби или подразделения на нормативен акт от по-висока степен, като компетентността на органа-издател е определена със закон. При създаването ѝ обаче, издателят не само не може да се отклонява от този нормативен акт от по-висока степен, но същевременно трябва да се съобразява с останалите такива, както и със Закона за нормативните актове.

Съгласно трайноустановената практика, правната уредба, която се съдържа в закона, трябва да бъде пълна и не би могло да има „рамков характер“. В този смисъл, недопустимо е закон да предписва в подзаконов акт да се уреждат правила, които не го развиват и допълват, респективно да овластява друго да приема правила, които представляват елемент от базовата правна уредба на материята – и като такива от компетентността на законодателя. Това създава условия за нестабилност на правната уредба, възможност правилата да се променят по съображения единствено от оперативен характер и извън политическия дебат в законодателния орган. ¹

С други думи, в нормативен акт, стоящ по-ниско от закона в нормативната йерархия, не може да се съдържат правила, за които в закона няма правна уредба, дори

---

¹ В този смисъл Решение № 6 от 16.06.2020 г. по к. д. № 10 / 2019 г. на Конституционния съд, Решение № 11 от 05.10.2010 г. по к. д. № 13 / 2010 г. на Конституционния съд

самият закон да оторизира приемането на тези правила, отново поради идеята за избягване прекомерна нормативна динамика от конюнктурен характер, развиващ се извън политическия дебат в Народното събрание.²

Процесните решения са приети дори без посочване на конкретно основание. Следва да се има предвид, че материята за достъпа до дела на адвокати е регламентирана изрично в чл. 31 от Закона за адвокатурата и чл. 77 от Правилника за администрация на съдилищата. Всъщност, още тук проличава нищожността на атакуваното решение, тъй като съгласно чл. 3, ал. 1 и 2 от ЗНА уредените със закон обществени отношения не могат да са предмет и на подзаконов нормативен акт,³ още по-малко – да противоречат на такъв, издаден от същия орган, както се отнася до чл. 77 от ПАС.

3.2. Оспорените решения нямат необходимата форма, тъй като по съображенията, изложени по-горе ограничения на публичността в производствата трябва да бъдат уредени със закон. Същевременно те не отговарят и на изискванията за подзаконов акт. Освен това решенията не съдържат мотиви, не съдържат фактически и правни основания за издаването им и не сочат пред кой орган и в какъв срок може да бъдат обжалвани в нарушение на чл.59, ал.1 и ал.2, т.4 АПК.

3.3. Оспорените решения са издадени при съществено нарушение на административнопроизводствените правила:

3.3.1. В решенията не са правилно идентифицирани адресатите на акта (адвокати и адвокатски колегии), поради което липсва разпоредителна част, с която се определят правата или задълженията на засегнатите субекти, актът не е съобщен на всички заинтересовани лица по реда на чл.61 и чл.18а АПК, не е поискано становище от професионалните сдружения и организации на адвокатите.

3.3.2. При възприемане на тезата, че процесните решения представляват общ административен акт, се налага изводът, че при издаването им са нарушени всички правила по чл. 66-74 от АПК.

Нарушена е разпоредбата на чл. 66, ал.1 от АПК, съгласно която откриването на производството по издаване на общия административен акт се оповестява публично чрез средствата за масово осведомяване, чрез изпращането на проекта до организации на заинтересованите лица или по друг подходящ начин.

В разрез с нормите на чл.67 и чл.68 на заинтересованите лица (адвокати и адвокатски колегии) не е дадена възможност да участват в производството по издаване на административния акт, нито достъп до цялата информация в преписката по издаването му. Също така, не са определени, оповестени и осигурени формите на участие на тези

---

² В този смисъл Решение № 11 от 05.10.2010 г. по к. д. № 13 / 2010 г. на Конституционния съд

³ В този смисъл Решение № 7333 от 29.05.2013 г. по адм. д. № 9566 / 2012 на ВАС

заинтересовани лица в производството по издаване на акта в срока по чл.69, ал.2 АПК в нарушение на чл. 69 АПК, тъй като органът издал акта не е поискал от заинтересованите лица и техните професионални сдружения и организации писмени предложения или възражения, обществено обсъждане или участие в консултативни органи и работни групи в процеса по издаване на акта. В нарушение на чл.70 АПК, органът не е проучил колко чуждестранни адвокати от страни членки на ЕС са вписани в регистъра при Висшия адвокатски съвет като упражняващи дейност на територията на България и не е съобразил свободата на установяване и правата на тези заинтересовани лица.

Не са спазени и разпоредбите на чл.71 и чл.72 АПК за обсъждане на предложенията и възраженията на заинтересованите страни и техните организации, и за съобщаване на общия административен акт. На 11.06.2026г. Софийската адвокатска колегия заедно с още 22 адвокатски колегии депозира становище с възражения относно планираното обсъждане на преустановяване достъпа до електронни дела за адвокати, но това становище изобщо не е обсъдено в постановените решения на Пленума на ВСС.

3.3.3. При възприемане на тезата, че оспореният акт има характер на нормативен такъв, се налага изводът, че при издаването му не са спазени нормите на чл.76, чл.77, чл.78 АПК.

Съгласно чл. 5, ал. 5 от Конституцията всички нормативни актове се публикуват и влизат в сила три дни след обнародването им, освен когато в тях е определен друг срок. Това конституционно изискване гарантира правната сигурност, публичността на правото и възможността адресатите да узнаят съдържанието на задължителните правила преди те да им бъдат противопоставяни.

Същият принцип е проведен и в чл. 78, ал. 2 АПК, според който нормативните административни актове, освен тези на общинските съвети, се обнародват в „Държавен вестник“, както и в чл. 37, чл. 38 и чл. 39 ЗНА, които уреждат обнародването на нормативните актове. Нормативен административен акт, който не е обнародван по предвидения ред, не е завършен като юридически факт и не може да влезе валидно в сила. Липсата на обнародване представлява особено съществено нарушение на административнопроизводствените правила и на установената форма за довеждане на нормативните актове до всеобщо знание. Този порок не е само основание за отмяна по чл. 146, т. 3 АПК, а при нормативните актове, които са прилагани въпреки необнародването им, води до нищожност, тъй като липсва последният елемент от фактическия състав на издаването и влизането в сила на актовете.

Допълнително, ако при издаването на актовете не са проведени обществени консултации, не са публикувани проекти, мотиви, доклади, оценки на въздействието или справки за постъпилите предложения, са налице и самостоятелни основания за незаконосъобразност по ЗНА и АПК, които следва да бъдат проверени служебно от съда.

В този смисъл е и трайната и еднозначна практика на Върховният административен съд, който последователно приема, че обнародването е условие за валидност и влизане в сила на подзаконовия нормативен административен акт.

Така, в Решение № 4987 от 10.05.2023 г. на ВАС, VIII о. (потвърдено с Решение: 11126 / 15.11.2023, на 5 членен състав на Върховния административен съд) съдът приема, че обнародването в „Държавен вестник“ на нормативния административен акт е условие за неговата валидност, а без обнародване подзаконовият нормативен акт не може да влезе в сила и не може да стане част от действащото право.

В Решение № 6092 от 22.04.2019 г. на ВАС по адм. д. № 9217/2018 г., V о. (потвърдено с Решение № 15454 от 14.11.2019 г. по адм. д. № 8331/2019 на 5 членен състав на Върховния административен съд) , съдът изрично приема, че обнародването е елемент от фактическия състав на издаването на нормативния акт, обуславящ неговата валидност; липсата на този елемент води до опорочаване до степен на нищожност, а необнародваният подзаконов нормативен акт не произвежда правно действие и при оспорване подлежи на прогласяване за нищожен.

Същият принцип е потвърден и в Решение № 1694 от 17.02.2016 г. на ВАС по адм. д. № 13709/2015 г., петчленен състав, където е прието, че необнародването на заповедта като подзаконов нормативен акт в „Държавен вестник“ е съществен порок, водещ до нищожност, защото обнародването е условие актът да стане част от действащото право.

В Решение № 11054 от 25.09.2017 г. на ВАС по адм. д. № 8053/2017 г., петчленен състав, е отхвърлен доводът, че публикуване или отпечатване по друг „особен ред“ може да замести пълното обнародване в „Държавен вестник“. ВАС приема, че нормативният административен акт следва да бъде публикуван по предвидения от закона ред, а непубликуването му е пречка да породи правни последици.

3.3.4. Освен това при съставяне на проекта на акта и издаването му са нарушени и разпоредбите на чл. 23а – 23е от Закона за признаване на професионалните квалификации.

Преди въвеждането на нови или изменението на действащи разпоредби в законов, подзаконов или административен акт, с които се ограничава упражняването или достъпът до регулирана професия, или една от формите на нейното упражняване, включително използването на професионално звание и разрешените професионални дейности, в процеса на изработване на проекта на акт, съставителят на проекта на акта е длъжен да извършва по обективен и независим начин оценка на пропорционалността в съответствие с правилата, предвидени в този закон.

В конкретния случай с оспорените решения Пленумът на ВСС въвежда ограничения и създава пречки за осъществяване на типична изключителна адвокатска дейност като процесуално представителство и проучване на съдебната практика и съдебните дела в електронна среда.

Въвеждането на такива ограничения на публичността и достъпа до съдебни актове и дела нарушава нормата на чл.134, ал.2 от Конституцията на Република България, която изисква редът за упражняване на адвокатската професия да се регулира със закон. Не е допустимо условия за упражняване на една от дейностите на адвокатите да се регламентират с административен акт, издаден в противоречие с изричната норма на чл.31 от Закона за адвокатурата.

Съгласно чл.23а, ал.5 ЗППК, когато органът по признаване не е съставител на проекта на акта, с който **се ограничава упражняването** или достъпа до регулирана професия, съставителят на проекта на акт трябва да съгласува оценката на пропорционалността със съответния орган по признаване. В конкретния случай професията „адвокат“ е вписана в списъка на регулираните професии по ЗППК одобрен с решение на Министерски съвет и публикуван на интернет страницата на НАЦИД, а съгласно чл. 4, ал. 1 от същия закон „орган по признаване“ би трябвало да е органът, който предоставя достъп до съответната регулирана професия или професионалната организация, членството в която дава достъп до професията - в случая адвокатският съвет на съответната Адвокатска колегия, в която адвокатът членува като професионално сдружение/организация и заради което членство може да упражнява професията „адвокат“.

Така в нормата на чл. 4, ал. 1 от ЗППК като „орган по признаване“ на професионалната квалификация за професията „архитект“ е посочен председателят на Камарата на архитектите.

Съставителят на оспореното разпореждане не само не е съгласувал преценка за пропорционалност с Адвокатските съвети в страната или с Висшия адвокатски съвет, но е игнорирал напълно становищата, които тези организации са подавали досега относно достъпа до дела.

Нещо повече, Европейската комисия е утвърдила специални правила за извършване на оценката за пропорционалност, които трябва да бъдат съобразени в националните процедури по приемане или изменение на правила, засягащи регулираните професии, които не са спазени при съставянето и издаването на оспореното разпореждане.

3.4. Оспорените решения са издадени в противоречие с материалноправни разпоредби и при очевидно несъответствие с целта на закона:

Органите, натоварени последователно с функции по защита на личните данни от ЗЗЛД – Комисията за защита на личните данни и Инспектората към ВСС, дадоха неколккратно становища в периода 2018-2019г. в подкрепа на тезата ни за законосъобразност на достъпа на адвокати до съдебни актове и съдебни дела без наличието на пълномощно:

- В становище на Комисията за защита на личните данни с рег. № НДМСПО-17-624/2018 г. от 16.07.2018 г. бе прието по повод запитване от Софийски градски съд, че предоставянето на възможност за извършване на справки в регистри на съдебни органи, в т. ч. в азбучни указатели по три имена или ЕГН на физическо

лице, е допустимо и законосъобразно, когато потребителят се е идентифицирал със съответните за информационната система средства за идентификация.

- След изменения в Закона за защита на личните данни със ЗИДЗЗЛД (ДВ, бр.17 от 2019г.), надзорът за спазването на Регламент (ЕС) 2016/679 и на закона за защита на личните данни при обработване на лични данни от съда при изпълнение на функциите му на орган на съдебната власт, прокуратурата и следствените органи, бяха възложени на Инспектората при ВСС. Инспекторатът при ВСС също бе сезиран с подобно питане – с писмо с вх. рег. № ЛДИ-19-6/04.11.2019 г. по описа на Инспектората към ВСС (ИВСС), подадено от Александър Ангелов, административен ръководител - председател на Софийския районен съд (СРС) за възможността чрез уеб сайта на съда да бъдат извършвани справки за образувани дела и получаване на информация посредством критерии за търсене „ЕГН“ и „име“ на физическо лице. В рамките на тази преписка, Инспекторатът прие, че **съдебната администрация е длъжна да осигурява откритост, достоверност и пълнота на информацията, събирана и съхранявана в съдилищата, и справките за движението на делата да бъдат предоставяни незабавно включително чрез средства за отдалечен достъп.** В становището си Инспекторатът сочи, че всяка информация на електронната страница на съда трябва да съдържа данни в подходящ обем, който да позволява на потребителите да узнаят достатъчно обстоятелства за движението на делата, които са им необходими за упражняване на процесуалните права и защита на гарантирани от правото интереси. Казано накратко, Инспекторатът прие за допустимо търсене по „ЕГН“ и „име“ на физическо лице, но поради възможността трите лица да узнаят данни за физическата, социалната, икономическата идентичност на субекта, включително за гражданския и здравния му статус, препоръча като подходяща техническа мярка достъпът до справки по име и ЕГН да се осъществява от страните, техните представители **или трети лица при условията на контролиран достъп.** Това означава получаването на информация по тези критерии да бъде обвързано с **изискване за създаване на предварителна регистрация или потребителски профил, които да позволяват при извършване на справки да бъде идентифициран по безусловен начин конкретният потребител, независимо от мястото /IP адреса/, от което се извършват.**
- През 2020г. КЗЛД се произнесе и със Становище рег. № ПНМД-01-82/2020 г., образувано по повод запитване от председателя на Висшия адвокатски съвет по повод публикуването на документи от дисциплинарните дела срещу адвокати. КЗЛД прие в становището си, че публикуването на решенията на Висшия дисциплинарен съд и дисциплинарните съдилища в специална секция с контролиран достъп на сайта на Висшия адвокатски съвет без същите да са анонимизирани, е обработване на данни, което може да се извърши на основание

чл. 6, пар. 1, б. д) от Регламент (ЕС) 2016/679, тъй като обработването е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес по следните съображения: Комисията за защита на личните данни на първо място прие, че дисциплинарните съдилища трябва да осигуряват същата публичност на съдопроизводството, което осигуряват и държавните съдилища. КЗЛД изтъкна, че елементи на справедливия процес са не само задължението за подsigуряване на публично изслушване, но също така и осигуряване на информация на лицата, които могат да станат обект на преследване пред тези органи, за да се гарантира предвидимост на правото и практиката, въз основа на които ще бъдат решавани делата им.

Анализът на тези становища на компетентните органи сочи, че достъпът на адвокати до съдебните актове и съдебните дела е законосъобразен по две причини:

- ***Адвокатите имат регистрирани потребителски профили в ЕПЕП и притежават адвокатски карти, въз основа на които могат да бъдат идентифицирани по безусловен начин като „трети лица, получаващи контролиран достъп до данни“.*** Контролът върху тях се осъществява и по линия на дисциплинарната отговорност на адвоката, която се понася и за злоупотреба с процесуални права и неправомерно използване на информация, получена в хода на работата на адвоката за неговите клиенти.
- Обработването на лични данни от адвокати при достъпа им до дела, по които не са страна и не представляват страна, ***е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес, тъй като по този начин се осигурява публичност на съдопроизводството и се гарантира предвидимост на правото и практиката, въз основа на които ще бъдат решавани делата*** (като се осигурява възможност адвокатите да се запознаят с дела и казуси, относими или аналогични на тези на техните клиенти).

Издадените решения противоречат на нормата на чл.31 ЗАдв, която изрично урежда правото на адвоката до достъп по дела без упълномощаване от страна по делото.

Адвокатът е натоварен с конституционно регламентираната дейност и мисия да подпомага гражданите и юридическите лица при защитата на техните права и законни интереси, и за да осъществява безпрепятствено тази своя дейност, той трябва да има достъп до съдебни дела (независимо от това дали са на хартиен носител или в електронна форма), по които все още не е упълномощен. Целта на нормата на чл.31 от Закона за адвокатурата е да се даде възможност на адвокатите да се запознаят с делата преди да са упълномощени от страна по делото, за да преценят дали приемат да защитават позицията на клиента си и дали притежават необходимата професионална квалификация за конкретното дело, но и да се гарантира публичност на съдопроизводството и предвидимост на съдебните

производства и съдебната практика. Освен това целта на нормите на Закона за адвокатурата е да се осигури бързина и улесняване на отношенията адвокат-клиент. Възможно е клиентът да не е в състояние да упълномощи съответния адвокат поради различни препятствия, като заболяване, пътуване и др., но това не бива да препятства адекватната и своевременна защита на правата и интересите му. Неслучайно процесуалните норми на ГПК предвиждат извършване на процесуални действия от адвокат без представителна власт, която впоследствие може да бъде потвърдена от страната (чл.101 ГПК), както и устно упълномощаване в съдебно заседание (чл.33 ГПК).

Примерите за необходим достъп на адвоката до дела са много:

- ✓ Проучване на електронни дела, по които клиент на адвоката е конституиран като страна, но все още не е решил дали да упълномощи адвокат и при какви условия. Клиентите рядко разполагат с документи от делата си, необходими на адвоката, за да прецени дали би поел защитата на клиента. За да сключат договор за правна защита, адвокатът и клиентът трябва да се запознаят подробно с предмета на правния спор, с правната и фактическата му сложност, с броя и вида на съединените искове, както и с материалния интерес по делото за определяне на дължимото адвокатско възнаграждение. Типичен пример за искиви производства, по които всяко трето увредено лице може да встъпи в процеса, е производството за разглеждане на колективни искове по чл.379 и следв. ГПК.
- ✓ Проучване на електронни дела, по които клиент на адвоката не е страна, но има интерес да встъпи като подпомагаща страна или като трето лице със самостоятелни права по отношение предмета на спора по смисъла на чл.225 ГПК (или като универсален/частен правоприемник на една от страните). Третото лице, което има право да встъпи не е длъжно да го направи, а и може да узнае за процеса на много късен етап, но това не го лишава от правен интерес да проследи развитието на делото, да се запознае с доказателствата и аргументите на страните. Нещо повече, нормата на чл.226, ал.1 ГПК изрично сочи, че ако в течение на производството спорното право бъде прехвърлено на друго, делото продължава своя ход между първоначалните страни. Тоест независимо от факта дали приобретателят на спорното право може да встъпи и е встъпил в процеса, дали е узнал своевременно за неговата висящност, и дали може да замести своя праводател при условията на чл.222 ГПК, постановеното решение ще има сила на пресъдено нещо спрямо него. Ето защо, би било напълно неприемливо това лице да няма достъп до делото, по което финалният съдебен акт го обвързва.
- ✓ Проучване на електронни дела, по които клиентът на адвоката не е страна и няма право да встъпи като страна, но от чието разрешаване могат да бъдат повлияни права и законни интереси на клиента. Най-общо казано това са дела, чийто предмет представлява интерес за клиента – дела относно имоти, които клиентът иска да закупи, да застрои или да наеме, дела относно дружества, които клиентът иска да

закупи или в които иска да инвестира, дела, които имат преюдициално значение за дела и интереси на клиенти.

- ✓ Проучване на дела относно имущество, включено в наследствената маса или в масата на несъстоятелността. Наследниците на починал наследодател са лишени от елементарна възможност да проучат имущественото състояние на своя наследодател. Обичайно ако срещу едно лице към момента на смъртта му има висящи съдебни или изпълнителни дела, минават няколко месеца докато съдът или съдебният изпълнител установи, издири и призове законните наследници на лицето. В рамките на този период от време, наследниците могат да приемат наследството на починалия с изрично изявление или с конклюдентни действия, без да са наясно, че наследството, което приемат е обременено със значителни по размер задължения. В тези случаи единствената възможност лицата да защитят правата и интересите си, е да ангажират адвокат с предварително проучване на активите и пасивите в тази наследствена маса, но при невъзможност адвокатът да извърши проверка в единния портал за висящи дела срещу наследодателя по неговия единен граждански номер или по име, такова проучване на практика не може да се състои. Сходен е проблемът и с проучване на масата на несъстоятелността. Отменителни искове по чл.645, 646 и 647 ТЗ, както и павлов иск по чл.135 от ЗЗД, могат да предявят както синдикът на несъстоятелния длъжник, така и всеки кредитор на несъстоятелността. Друг кредитор, различен от ищеца, може да встъпи като съищец по делото най-късно до първото по делото заседание, а встъпването на трети лица по реда на чл.218-225 ГПК също е ограничено до приключване на съдебното дирене в първата инстанция, което означава, че останалите кредитори, които не са узнали за предявения отменителен иск и са пропуснали възможността да встъпят като съищец до първото заседание или като подпомагаща страна до края на съдебното дирене в първата инстанция, няма да могат да проследят развитието на делото до влизане на решението в сила на всички следващи инстанции. Същевременно нормата на чл.649, ал.5 ТЗ предвижда, че влязлото в сила решение по отменителен иск има действие за длъжника, синдика и всички кредитори. Тоест отново се стига до неприемливата хипотеза едно лице спрямо което решението има сила на пресъдено нещо, да не може да получи никаква информация по делото, докато същото е висящо.
- ✓ Наказателните производства също често разкриват необходимост адвокатите да се запознават с документите по дела, за които не са упълномощени изрично. Типичен пример са наказателните производства, до приключването на които са спрени гражданските дела, в които пострадалите от престъплението са предявили иск за обезщетение от престъплението/деликта. Членове на Софийската адвокатска колегия подават оплаквания, че след като са били назначени за служебни защитници на обвиняеми или подсъдими лица в едно конкретно наказателно производство или досъдебно производство, те не получават достъп до други наказателни производства, образувани срещу същото лице. Същевременно служебните защитници имат право

на достъп до информация и документи от други наказателни производства за престъпления на същото лице, за да могат добросъвестно и професионално да консултират обвиняемия/подсъдимия за възможностите да се извърши кумулация. Тази възможност е от особено значение, в случай че наказанието по някоя от присъдите е изтърпяно изцяло или отчасти, тъй като то се приспада, ако е от вида на определеното за изтърпяване общо наказание. Същата необходимост е налице и когато служебният защитник има данни, че за подзащитния му са налице предпоставки на чл.87 от НК за реабилитация по отношение на предишни осъждания.

- ✓ Административните производства също нерядко касаят общи административни актове или нормативни актове, които не са обжалвани/оспорвани от клиента на адвоката, но засягат неговите интереси. Примерите за това са многобройни във връзка с обжалването на актове, свързани с планирането и териториалното устройство, разрешения на строеж за обекти от местно или национално значение, производства свързани с оспорване на актове и наредби по опазване на околната среда и т.н. Административните дела много често касаят обществен интерес или групов интерес.
- ✓ В голям брой хипотези съдебните производства за обезпечаване на иск или за обжалване действия на съдебни изпълнители, също може да засягат права и законни интереси на трети лица, които не са страна в производството. Нерядко се случва съдът да допусне обезпечителна мярка по отношение на имот, който не е собственост на бъдещия ответник по иска, или да отмени действие на съдебния изпълнител по жалба на длъжник или вискател, а трето неучастващо в делото лице да е привилегирован (ипотекарен или заложен) кредитор, който би получил средства от разпределението по изпълнителното дело.
- ✓ Накрая, огромно значение има и необходимостта адвокатите да получават достъп до делата за проучване на съдебната практика.

Ограничаването на достъпа до делата и информацията в тези дела по отношение на адвокати е непропорционално на преследваната цел:

Конституцията на Република България предвижда в чл.121, ал.3, че „разглеждането на делата във всички съдилища е публично, освен когато законът предвижда друго“. Остава необяснимо защо произволно лице, което не е адвокат и не е получило контролиран/регистриран достъп до съдебната сграда, може да присъства в съдебната зала и да изслуша съдебните прения и пленариите на страните (т.е. да чуе лично всичко, отразено впоследствие в съдебния протокол, включително и имената на страните по делото викани поименно от съдебния секретар), но адвокат, който иска достъп до делото (лично в деловодството на съда или през регистриран профил в ЕПЕП с идентификация с КУКЕП, с точно удостоверяване на самоличност, време и проследимост на IP адреса, от който достъпва портала) не може да достъпи съдебните протоколи в електронна среда (ЕПЕП).

Същевременно в практиката на Съда на европейския съюз, проблемът с публичността на съдебните производства и достъпването на лични данни от трети лица, е разглеждан многократно. Висящото съдебно производство, по което дадено лице не участва, може да засяга права и законни интереси на това трето лице или съдебен акт, постановен в това производство да го обвързва. В тази връзка, ако това лице няма достъп до документите по делото и не се увери по какъв начин и в каква степен съдебният спор го засяга, респективно дали има възможност и необходимост да встъпи в делото и дори да замести страната, то **няма ефективни правни средства за защита защото са създадени пречки пред това да реализира защитата си.**

Съдът на ЕС многократно е изтъквал, че правото на ефективни правни средства за защита не е абсолютно, и че съгласно член 52, параграф 1 от Хартата на основните права на ЕС, могат да се въвеждат ограничения, при условие, първо, че тези ограничения са предвидени в закон, второ, зачитат основното съдържание на съответните права и свободи и трето, при спазване на принципа на пропорционалност са необходими и действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора (вж. в този смисъл решение от 6 октомври 2020 г., *État luxembourgeois*, C-245/19 и C-246/19, т. 49 и 51). Пречките, създавани на адвокати за достъп до дела са ограничение, което е непропорционално, защото предпочита опазване на личните данни на страните по делото пред възможността да бъдат накърнени права и законни интереси на трети лица, засегнати от съдебния спор. С това ограничение на практика третите лица се лишават от ефективно правно средство за защита, защото те не могат да вземат информирано решение дали да встъпят в делото, дали да предявят самостоятелни права по делото, дали да предявят насрещни или обратни иски, дали да придобият спорният в делото имот или актив и т.н.

В производството по дело C-268/21 с решение на 02.03.2023г. СЕС изтъква, че всяко обработване на лични данни, включително обработване от публични органи като съдилищата, трябва да отговаря на установените в член 6 от ОРЗД условия за законосъобразност, но същевременно *„правото на защита на личните данни не е абсолютно право, а трябва да бъде разглеждано във връзка с функцията му в обществото и да бъде в равновесие с другите основни права съгласно принципа на пропорционалност, като правото на ефективна съдебна защита, гарантирано от член 47 от Хартата“.*

Предвид изложеното намираме, че оспорените решения на Пленума на ВСС не съответстват на закона и неговата цел по следните причини:

3.4.1. Нарушен е принципа за законоустановеност на ограниченията на права

Ограниченията на признати от закона права (като правото по чл.31 ЗАДв.) са допустими, само когато са предвидени в закон, преследват легитимна цел и са съразмерни. Това изискване произтича от принципа на правовата държава по чл. 4, ал. 1 КРБ и от чл. 57, ал. 1 КРБ.

Предоставянето на съдията на възможност да ограничава достъпа „по преценка“ въвежда ограничение на законово право чрез акт, който няма ранг на закон и не отговаря на изискването ограниченията да имат изричен законов източник.

3.4.2. С оспорените решения се позволява на магистратите бланкетна и неопределена дискреция, накърняваща правната сигурност

Дори когато на органите се предоставя оперативна самостоятелност, правната сигурност изисква нейният обхват и начин на упражняване да са определени с достатъчна яснота, така че засегнатите лица да могат да предвидят при какви условия и по какви критерии се стига до ограничението. В случая решението не съдържа никакви критерии: понятието „чувствителна информация“ е оставено неопределено, а преценката е изцяло субективна. Такава бланкетна делегация открива път към произволно и непредвидимо прилагане, което е несъвместимо с принципа на правовата държава по чл. 4, ал. 1 КРБ.

В сходен смисъл и практиката на Европейския съд по правата на човека приема, че изискването намесата да е „предвидена в закон“ обхваща и качеството на закона, който трябва да определя обхвата и начина на упражняване на дискрецията с достатъчна яснота.

3.4.3. Нарушен е принципа за равенство и еднакво прилагане на закона

При липса на единни критерии едно и също по вид дело би било достъпно в един съд или при един състав и недостъпно в друг, в зависимост от субективната преценка на конкретния съдия. Това поставя адвокатите и представляваните от тях лица в неравноправно положение в зависимост от обстоятелства, които нямат отношение към упражняването на правото, и противоречи на принципа за равенство пред закона по чл. 6, ал. 2 КРБ, както и на изискването за еднакво прилагане на чл. 31 ЗАдв от всички съдилища.

3.4.4. Липсва изискване за мотиви на преценката на съдията за маркиране на делото като такова с „ограничен достъп“ доколкото оспорените решения от 11.06.2026г. не предвиждат това маркиране да се извършва с мотивиран съдебен акт, а само с конкретни фактически действия в електронна среда.

Процесните решения на Пленума на ВСС не предвиждат задължение съдията да мотивира поставянето на отметка „ограничен достъп“, нито ред, по който адвокатът да узнае основанието и да го оспори. По този начин адвокатът е лишен от ефективно средство за защита, тъй като не може да атакува акт, чиито мотиви и основание остават скрити за него. Това противоречи на изискването за мотивиране на административните актове по чл. 59 АПК, на правото на защита по чл. 56 КРБ и на правото на ефективни правни средства за защита, гарантирано от чл. 13 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, а доколкото е приложимо правото на Европейския съюз, и от чл. 47 от Хартата на основните права на ЕС.

В настоящото производство ще направим искане да се извърши и съдебно-техническа компютърна експертиза, която да установи каква е бройката на делата, за които

е поставено ръчно от съдебните състави отбелязване за „ограничен достъп“ при проверка на лог файловете за такова отбелязване. По този начин ще се установи, че абсолютно безконтролно хиляди дела са маркирани като такива с ограничен достъп след 11.06.2026г. без каквито и да е мотиви от съдебните състави.

3.4.5. Постановените решения на Пленума на ВСС накърняват конституционната функция на адвокатурата и правото на защита

Правото по чл. 31 ЗАдв не е привилегия на адвоката като частно лице, а инструмент за изпълнение на конституционната функция на адвокатурата по чл. 134 КРБ и средство за упражняване на правото на защита по чл. 56 КРБ. Ограничаването на достъпа на адвоката до дела по неопределена преценка засяга не само адвоката, но и правото на гражданите и юридическите лица на ефективна правна защита и на достъп до правосъдие. Мярка, която пречатства упражняването на тази функция без ясно законово основание, влиза в противоречие с посочените конституционни разпоредби.

3.4.6. Несъразмерност и наличие на по-малко ограничителни средства и методи за опазване на защитена информация и данни

Дори да се приеме, че оспорваните решения на Пленума на ВСС преследват легитимна цел, а именно защита на личните данни на страните и предотвратяване на масово извличане на данни, то те не издържат проверката за съразмерност по чл. 6 АПК. Преследваната цел може да бъде постигната с по-меки средства, които вече съществуват: пълната проследимост на всяка справка чрез механизмите за регистриране на достъпа, предвидени в уредбата на ЕПЕП в ЗСВ, идентификацията на адвоката с квалифициран електронен подпис и дисциплинарната отговорност на адвоката по ЗАдв при злоупотреба с предоставения достъп. Наличието на тези по-малко ограничителни средства прави бланкетната дискреция непропорционална. Тя освен това действа сякаш, като ограничава по еднакъв начин и добросъвестния адвокат, и евентуалния недобросъвестен ползвател.

3.4.7. Оспорените решения имат нормативен по същество характер и целят заобикаляне на нормотворческата процедура

Доколкото решенията на пленума на ВСС, предмет на оспорване с настоящата жалба, установяват правила за поведение с многократно приложение спрямо неопределен кръг адресати, те имат белезите на нормативен по същество акт. Приемането му под формата на организационни решения, без спазване на изискванията на Закона за нормативните актове за оценка на въздействието, обществено обсъждане, мотиви и обнародване, представлява заобикаляне на нормотворческата процедура и е основание за извод за нищожност в съответната част. Наред с това, както многократно изтъкнахме по-горе, решенията на практика дописват и противоречат на действащия Правилник за администрацията в съдилищата, който е приет именно за да гарантира еднаквото прилагане

на чл. 31 ЗАДв от всички съдилища, а акт от по-нисък ранг и с организационен характер не може да дерогира действащ подзаконов нормативен акт.

3.4.8. Несъответствие с целта на закона и поради създадената техническа невъзможност за справка по ЕИК или фирмено наименование

Заявената легитимна цел на мярката, реализирана с оспорените решения на Пленума на ВСС, е защитата на личните данни на страните. Тази цел обаче по дефиниция отсъства за цяла категория дела, а именно делата с участие на търговски дружества и други юридически лица. Съгласно чл. 4, т. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 (Общ регламент относно защитата на данните) „лични данни“ е всяка информация, свързана с идентифицирано или подлежащо на идентификация физическо лице, а съгласно съображение 14 от Регламента той не обхваща обработването на данни, отнасящи се до юридически лица, включително тяхното наименование, правноорганизационна форма и данни за контакт. Информацията за самото търговско дружество, неговото фирмено наименование, ЕИК, седалище, капитал и органи на управление в това им качество, не представлява лични данни и не се ползва от защитата, която мярката цели да осигури. Същевременно ЕПЕП не позволява търсене на дела по ЕИК или по фирмено наименование на търговското дружество. По този начин адвокатът е лишен от възможност да упражни ефективно правото си на свободен достъп и справки по чл. 31, ал. 1 ЗАДв именно по търговските дела, при които професионалната необходимост от проучване на съдебната практика (съдебните актове са публични), на висящи производства срещу или с участие на даден търговец. Ограничение, което не само стеснява законово право без легитимно основание за тази категория дела, но и чрез самата конструкция на системата прави упражняването му практически невъзможно, задълбочава несъразмерността на мярката и допълнително я опорочава. Невъзможността за справка по ЕИК или фирмено наименование лишава правото по чл. 31 ЗАДв от практическо съдържание по отношение на търговските дела и засилва извода за незаконосъобразност.

3.4.9. Оспорените решения са незаконосъобразни и поради противоречие с нормата на чл.64 ЗСВ, според която актовете на съдилищата, с изключение на тези по наказателни дела, с които подсъдимият е осъден да изтърпи съответно наказание, се публикуват незабавно след постановяването им на интернет страницата на съответния съд при спазване изискванията за защита на личните данни и Закона за защита на класифицираната информация. Нормата на чл.64 ЗСВ уточнява, че дори решенията, с които присъдите са влезли в сила, се публикуват на страницата на съответния съд в интернет, след получаване на уведомление от прокурора, че са предприети действия по привеждането им в изпълнение (ал.2), и единствено актовете по дела, които засягат гражданския или здравния статус на лицата, се публикуват без мотивите им (ал.4).

С оспорените решения обаче Пленумът на ВСС предвижда ограничения в публикуването на съдебните актове (респективно ограничения в достъпа до целите съдебни

дела в електронна среда от 11.06.2026г.) по отношение на редица актове/дела, които не засягат гражданския или здравния статус на лица:

- Таблица №1 предвижда, че няма да се публикуват изобщо съдебните актове, респективно няма да се достъпват изобщо в електронна среда съдебните дела с кодове: 0900-1 и 0900-2 - всички дела за обезпечаване на бъдещ иск и производствата по обжалване на тези актове; 0904-1 и 0904-2 – всички дела за обезпечаване на бъдещи искове за отнемане на незаконно придобито имущество в полза на държавата и въззивните производства, свързани с тях; 1102-1 – всички заповедни дела, образувани по заявления по чл.417 ГПК; 1015-1 и 1015.2 – всички производства по Регламент (ЕС) №655/2014 за процедурата за европейска заповед за заповест за заповест на банкови сметки. Това означава, че адвокатите и адвокатските колегии няма да имат никакъв достъп до съдебни актове и дела за обезпечаване на искове и събиране на вземания по чл.417 ГПК, които не изискват опазване на никаква защитена по закон информация, и в които е възможно технически и автоматизирано да се заличават номера на банкови сметки и лични данни на лицата. Таблица №1 предвижда и непубликуване в пълнота на съдебните актове по всякакви производства по Семейния кодекс за допускане и прекратяване на осиновяване, но отново тези съдебни актове могат да бъдат публикувани по начин, че да бъдат изцяло заличени данни на осиновения и осиновителите (дори анонимизирани данни с посочване на първите букви на имената им), като се допусне запознаване на адвокатите с правните съображения, мотивирали акта и трупане на знания за такива производства.
- Таблица №2 пък предвижда публикуване на съдебните актове без мотивите в почти всички други дела по Семейния кодекс, различни от дела за осиновяване, със следните кодове – 0102, 0103, 0112 и 0115 – делата за развод, недействителност на брака, охранителни производства по чл.530-607 ГПК, производства по чл.95 и следващи ЗСУ, производства по чл.3, ал.2 ЗБЖИРБ, и производства по ограничаване и лишаване от родителски права, производства по поставяне под запрещение и др. Отново не са изложени мотиви защо не е възможно с прилагане на технически мерки да се заличат напълно данните за статуса и личния живот на страните, както и в пълнота техните имена, но да се публикуват правните съображения, мотивирали съдебните актове в тези производства. Отново достъпът на адвокати до цели отрасли на правото и съдебната практика по тях се преустановява. Още по-необяснимо е, защо след като съдебните актове по тези дела се публикуват все пак, делата по Таблица №2 също са предвидени като такива с автоматично „ограничен достъп“ в електронна среда съгласно решенията на Пленума от 11.06.2026г.

В заключение, се очертава изводът, че достъпът на адвокати до съдебните актове и съдебните дела в електронна среда представлява контролиран достъп до съдебните дела, при който адвокатите се идентифицират надлежно за целите на достъпа и на които изрично е предоставено правото на достъп в нормата на чл.31 от Закона за адвокатурата. Същевременно оспорените решения на пленума на ВСС са приети при липса на компетентност на Пленума на Висшия съдебен съвет, въвеждат ограничение на законово право извън предвидения в закон ред, предоставят бланкетна и неопределена дискреция в нарушение на принципите на правовата държава, равенството и правната сигурност, лишават адвокатите от мотиви и от ефективна защита, накърняват конституционната функция на адвокатурата и правото на защита и не издържат проверката за съразмерност. Защитата на чувствителните данни в електронното правосъдие е легитимна и наложителна цел, но тя следва да бъде постигната по законодателен ред и с ясни, предвидими и проверими критерии, а не чрез неопределена преценка на отделния съдия.

Ето защо оспорените решения са незаконосъобразни, непропорционални като мярка и не съответстват на целта на закона, тъй като ограничават достъпа на адвокати до публични иначе производства за широката общественост, създавайки по този начин непреодолимо препятствие за добросъвестното упражняване на адвокатската професия.

ПОЧИТАЕМИ ВЪРХОВНИ СЪДИИ,

Предвид изложените съображения, молим да обявите за нищожни оспорените решения по т.11 от Протокол №9/03.04.2025г. на Пленума на Висшия съдебен съвет за одобряване на таблици на дела, чиито актове изцяло не подлежат на публикуване или подлежат на публикуване без мотивите (включително решения №№ 11.1, 11.2, 11.3 и 11.4), решение по т.16.2 от Протокол №21/28.07.2025г. на Пленума на Висшия съдебен съвет за приемане на таблици по чл.2, ал.2 от Наредба №4/2016г., и решения по т.9.2, т.9.3 и т.9.4 по Протокол №13/11.06.2026г. на пленума на ВСС относно ограничаване достъпа до съдебни дела в електронна среда (ЕПЕП).

В случай, че прецените изложените от жалбоподателите пороци като недостатъчни да аргументират нищожност на решенията, молим да отмените същите решения като незаконосъобразни поради това, че са издадено от некомпетентен орган, в ненадлежна форма, в противоречие с процесуалните правила и като материално незаконосъобразни, включително поради несъответствие с целта на закона.

IV. ИСКАНЕ ЗА СПИРАНЕ НА ИЗПЪЛНЕНИЕТО НА ОСПОРЕНАТА НАРЕДБА

ПОЧИТАЕМИ ВЪРХОВНИ СЪДИИ,

Съгласно разпоредбата на чл. 36, ал. 1, изр. второ ЗСВ, оспорването не спира действието на акта, освен ако съдът постанови друго. По аргумент от препратката на чл. 196 АПК, основанията за спиране изпълнението на подзаконовия нормативен акт са тези, предвидени с разпоредбата на чл. 166, ал. 2 АПК - когато предварителното изпълнение може да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда.

В конкретния случай, свободният достъп до дела предоставяше правна сигурност на лицата, упражняващи адвокатската професия и техните клиенти относно качеството на предоставяните правни услуги и ефективното упражняване на правото на достъп до съд.

Приложението на тези порочни по наше виждане актове ще доведе до нарушаване на възможността за навременно и ефективно изследване на дела от адвокатите, като ще увеличи административната и финансова тежест, наложена от необходимостта от организиране на преглед на делата в деловодствата на съдилищата.

Нещо повече, предвид на правомощието на почитаемия Съд да прогласи нищожността на процесните административни актове и предвид обратното действие на нищожността, потенциално ще сме изправени пред множество искиви процеси относно вредите и пропуснатите ползи, които адвокатите и техните клиенти биха претърпели от ограниченията за достъп, които процеси няма да водим в случай, че почитаемият Съд постанови спиране на изпълнението на процесна.

С оглед гореизложеното и на основание чл. 36, ал. 1, изр. второ от ЗСВ, моля да спрете изпълнението на:

- Решения по т.11 от Протокол №9/03.04.2025г. на Пленума на Висшия съдебен съвет за одобряване на таблици на дела, чиито актове изцяло не подлежат на публикуване или подлежат на публикуване без мотивите (включително решения №№ 11.1, 11.2, 11.3 и 11.4);
- Решение по т.16.2 от Протокол №21/28.07.2025г. на Пленума на Висшия съдебен съвет за приемане на таблици по чл.2, ал.2 от Наредба №4/2016г.;
- Решения по т.9.2, т.9.3 и т.9.4 по Протокол №13/11.06.2026г. на пленума на ВСС относно ограничаване достъпа до съдебни дела в електронна среда (ЕПЕП).

V. ПО ДОКАЗАТЕЛСТВАТА

Писмени доказателства:

1. Извлечение от профила на Софийската адвокатска колегия в ЕПЕП;
2. Извлечение от профила на адв. Жана Кисьова в ЕПЕП;

3. Указания, приети с решение по т.7 от Протокол №4 от заседание на Комисия „Професионална квалификация и информационни технологии“ към Пленума на ВСС, проведено на 23.02.2026г.;
4. Протокол №9/03.04.2025г. на Пленума на Висшия съдебен съвет ведно с таблици №1, №2, №3, №4 и №5;
5. Кратка версия на протокол №21/28.07.2025г. на Пленума на Висшия съдебен съвет;
6. Кратка версия на протокол №13/11.06.2026г. на пленума на ВСС.
7. Становище на САК и още 22 адвокатски колегии от 11.06.2026г.
8. Становище на Висшия адвокатски съвет от 11.06.2026г.

Други доказателствени искания:

1. Молим на основание чл.152, ал.2 от АПК да задължите ВСС да представи целите административни преписки по приемане на обжалваните административни актове (в това число, но не само: проекта на актовете, мотивите/докладите, оценките на въздействието, доказателствата за проведени обществени консултации, постъпилите становища, протоколи/решения от заседания, удостоверения текст на акта и всички доказателства за изпращане за обнародване/разгласяване, и т.н.), а именно:

Решения по т.11 от Протокол №9/03.04.2025г. на Пленума на Висшия съдебен съвет за одобряване на таблици на дела, чиито актове изцяло не подлежат на публикуване или подлежат на публикуване без мотивите (включително решения №№ 11.1, 11.2, 11.3 и 11.4);

Решение по т.16.2 от Протокол №21/28.07.2025г. на Пленума на Висшия съдебен съвет за приемане на таблици по чл.2, ал.2 от Наредба №4/2016г.;

Решения по т.9.2, т.9.3 и т.9.4 по Протокол №13/11.06.2026г. на пленума на ВСС относно ограничаване достъпа до съдебни дела в електронна среда (ЕПЕП).

2. Молим да задължите председателите на Софийски Градски съд и Софийски Районен съд да представят издадените от тях заповеди, с които се възлага на съдебните служители и съдебните състави да образуват и водят дела като такива с „ограничен достъп“ в ЕПЕП. Не можем да конкретизираме номерата на тези заповеди, но такива съществуват по информация от служители в съответните съдилища и от преглед на делата, образувани при СРС и СГС, тъй като същите са маркирани с отметка „ограничен достъп“.

3. Молим да допуснете съдебно-техническа компютърна експертиза, която след проверка в Единния портал за електронно правосъдие (и свързаните информационни системи) да установи след 11.06.2026г. по отношение на колко дела е поставена отметка „ограничен достъп“ ръчно и по колко дела е поставена такава отметка автоматизирано.

Приложения:

1. Платежно нареждане за внесена държавна такса;
2. Препис от жалбата и доказателствата за противната страна;
3. Адвокатско пълномощно от жалбоподателите физически лица.

С уважение:

ZHANA
IVANOVA
KISYOVA

Digitally signed by
ZHANA IVANOVA
KISYOVA
Date: 2026.06.22
14:12:22 +03'00'

За Софийската адвокатска колегия

Адв. Жана Кисьова, Председател

ZHANA
IVANOVA
KISYOVA

Digitally signed by
ZHANA IVANOVA
KISYOVA
Date: 2026.06.22
14:12:48 +03'00'

адв. Жана Кисьова

(лично и като пълномощник
на другите жалбоподатели)